ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 31 Krvavá lebka.pdb

PDB Name: Vampýra - 31 Krvavá lebka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lilith Edenová je dcera člověka a upírky, stvořená k jakémusi tajemnému předurčení. Devadesát osm let prospala v živoucím domě v Sydney, ale procitla příliš brzy - doba ještě nedozrála. Aby naplnila své poslání, musí svádět boj s upíry, kteří v ní vidí bastarda.

Symbiont je tajuplná bytost, která Lilith slouží coby oděv, ačkoli dokáže nabýt úplně jakékoli podoby. Symbiont se živí černou upírskou krví a svoji hostitelku neopustí do její smrti.

Landru je nejmocnější ze starých upírů a vrah Lilithina otce. Už dvě stě šedesát sedm let hledá po světě pohřešovaný Liliový kalich, upírskou nesvátost, který mu tehdy ukradla Felidae.

Felidae je upírka ve službách tajuplné moci, která stojí za Lilithiným zrozením, a proto sleduje plán, jenž má změnit svět lidí i upírů.

Beth MacKinseyová je reportérkou jednoho sydneyského listu. Protože je lesbického založení, zamilovala se do Lilith. Její cit se však následkem magického moru obrátil v pravý opak: v důsledku toho se dočasně spojila proti Lilith s Landruem.

Upíři: Nikdo dosud nepoznal tajemství jejich skutečného původu, třebaže žijí v klanech vedle lidí už od pravěku. Jediný způsob, jak stvořit nového upíra, spočívá v tom, že se dá lidskému dítěti pít z Liliového kalichu černá upírská krev. Kodex upírům zakazuje zabíjet se navzájem. Lilith se proti tomu prohřešuje, a proto je nemilosrdně pronásledována.

Služebné kreatury: jestliže upír svým kousnutím zabije člověka, tento se nepromění v plnohodnotného vysavače krve, nýbrž v kreaturu, která upíra bezpodmínečně poslouchá. Na jedné straně služebná kreatura sice nemůže dál šířit upírskou nákazu, potřebuje však ke své (věčné) existenci krev, navíc s přibývajícím stářím - na rozdíl od pra-upírů - se stává stále citlivější na světlo.

Po dvě stě šedesáti osmi letech opět proti sobě stanuli bývalý strážce kalichu Landru a zlodějka kalichu Felidae - právě ve chvíli, kdy Lilith měla s pomocí kalichu poznat své pravé poslání (a ztratit lidství). Takto však mohla pouze přihlížet souboji obou upírů.

Felidae byla smrtelně zraněná, vítěz Landru utekl i s kalichem do Polska. Tam z vlastní krve stvořil Lazara, prvního nového upíra. Ale syn se mu nevyvedl - díky Felidainé "pojistce proti krádeži". Lazarus se řídil jediným pudem: donést Liliový kalich zpátky Felidae! Nic ho nemohlo zastavit, neboť jeho tělo spalovalo energii neuvěřitelně rychle a současně dokázalo vyvinout neuvěřitelnou sílu. A přece mu nedaleko Varšavy zkřížili cestu Landru i Lilith. Pomocí magie kalichu je přemohl a nastoupil do letadla do Austrálie. Landru se z magického kokonu vymanil dřív než Lilith, ale Lazara se mu už nepodařilo dostihnout.

Když konečně dorazila do Sydney i Lilith, byl kalich opět v rukou Felidae, která se s ním stáhla do ústraní, aby jej vyčistila. Krátce předtím ještě zbavila Beth, která se ji pokusila zabít, účinků magického moru. Landru to poznal, teprve když na letišti Beth kontaktoval v přesvědčení, že je mu stále ještě poddána. Beth zalarmovala letištní policii, a zatímco byl Landru zatčen coby pobuda a zvrhlík, Beth s Lilith uprchly.

Avšak Landru na sebe nedal dlouho čekat. Jen díky včasnému zásahu neznámého ryšavého obra se podařilo oběma ženám uniknout. Tajuplný muž je dopravil do Anglie, kde je očekávala žijící legenda: čaroděj Robert Craven, jemuž je už sto třicet sedm let a stojí na prahu smrti. Vystopoval Fee, upírku, jejíž kousnutí prodlužuje život. Jenže ta byla uvězněna upíry v jednom rumunském hradě.

Craven Lilith požádal, aby Fee osvobodila. Lilith souhlasila. Po jistých komplikacích se jí podařilo tento upírský klan zničit a vysvobodit tak z otroctví celou vesnici v podhradí. Avšak Fee, se kterou se vrátila zpátky, ve vězení přišla o rozum...

Adrian Doyle

Krvavá lebka

Sv.031

Všude byla krev.

Tekla ze stěn. Kanula z vysokých stropů, zdobených štukaturou. A v hustém proudu se valila po těžkých brokátových kobercích.

Co jsem to udělala? pomyslila si Lilith Edenová a bezmocně cítila magickou přitažlivost té živoucí vlhkosti.

Neviditelné hráze se prolomily. Dům loutek se otřásal chvěním, které nemohlo být přirozeného původu.

Beth je snad mrtvá, a možná je takový osud lepší než to, co hrozí jí.

Loutky...

Šinrei, řekl Craven, znamená útočiště...

Na to musela Lilith myslet, zatímco bloudila domem, jenž jako by se zrodil v jejím těžkém snu. Přála si, aby s Beth odcestovala okamžitě do Japonska a nerozhodla se ještě pro tuto odbočku do Skotska. Ale na takové přání bylo už pozdě. Dům loutek ji pohltil.

Prudce se zastavila před krvavým potokem, který se jako bizarní řetěz vodopádů řítil po schodech z vyššího patra.

Toto druhé poschodí bylo nedostupné. Lilith se už pokoušela dostat se tam. Nepodařilo se jí to, ačkoli brzy nabyla přesvědčení, že právě tam nahoře leží klíč ke všem těm strašlivostem.

Když budovou zatřáslo další silné zachvění, uviděla jednoho z přišerných obyvatel domu vycházet z nejbližších dveří, jak slepě klopýtá směrem k ní.

Muž byl bledý jako křída, jako by mu o kůži nezavadil jediný paprsek slunce. Vypadal jako bezmála padesátník. Lilith však věděla, že mu zřejmě bude mnohem víc než sto let.

Patřil k tajemstvím tohoto domu. K nešťastným obětem. Jeho vodicí nitě byly přetrhány. Jejich krvácející konce táhl za sebou, takže Lilithin soucit vyústil téměř v odhodlání pospíšit k němu a ukončit jeho utrpení.

Neučinila tak.

Muž zmizel a Lilith zírala znovu na schodiště, na jeho krvavé stupně. Její tělo se dalo do pohybu jakoby samo od sebe. Její bosé nohy se brodily lepkavým vlhkem. Symbiont jí zahaloval tělo až od kotníků nahoru. Vypadal jako roztrhaná, přiléhavá kombinéza z černé kůže. Život, dřímající v něm, o sobě nedával znát. Naprosto selhal, Lilith věděla, že ani její symbiotický partner ji neuchrání před tím, co se po ní nezadržitelně spolu se zkázou tohoto domu natahovalo.

Co jsem to udělala? otázala se znovu a myšlenky jí jako vír sněhových krystalků vyrazily nazpět tam, kde to vše začalo...

Panské sídlo v severním Londýně zůstalo daleko za nimi, když Beth MacKinsayová řekla bolestně: "Doufám, že se mu to podaří." "S Fee?" Lilith seděla vzpřímeně vedle své přítelkyně a krátce zavřela oči, jako by tak chtěla získat odstup od nedávných událostí.

"To taky," odpověděla Beth. Měla na tváři decentní make-up, který měl zakrýt únavu. Z očí jí vyzařovala bázlivá důvěra. A zcela zjevně byla stále ještě plná dojmů ze setkání s mužem, jehož pohostinnosti se po několik týdnů těšila.

"V první řadě mám na mysli tu jeho touhu udržet si smrt od těla. Je nepředstavitelné, jaké zkušenosti a moudrost by zahynuly s mužem, jako je on."

"To zní, jako by ses do něho zamilovala." Lilithin hlas měl daleko do výsměchu. Jediné, co se v něm dalo zaslechnout, byla zvědavost.

"Pokud bych se měla do něčeho zamilovat, pak do jeho dobroty," přikývla Beth. Řídila jejich austina severním směrem, nikoli k letišti Heathrow, nýbrž dál do vnitrozemí. "Sama jsi viděla, s jakou vroucností se ujal Fee. To daleko přesahovalo jeho egoistické zájmy. Možná od ní ani nikdy nedostane, co od ní čekal. Nesmrtelnost..."

"Dlouhověkost," opravila ji Lilith. Ohrnula ret. Vypadalo to, jako by si vzpomněla na cenu své vlastní existence, která by taky mohla trvat velice dlouho, pokud...

"To by mu stačilo," vytrhla ji Beth z jejích myšlenek a dodala bezmála pateticky: "Dosud nenaplnil poslání, které mu určil život."

"Máš na mysli něco konkrétního?" zeptala se Lilith. "Mluvili jste přece spolu hodně."

Beth přikývla. Její pohled se zamlžil, jako by naslouchala ozvěně svých rozmluv s Robertem Cravenem. "Měl mocné nepřátele a snad stále ještě má. Což by se jinak musel tak stranit světa?"

"Koho?" zeptala se Lilith.

"Nevím," pokrčila Beth rameny a změnila téma. "Považuješ za šťastný nápad odkládat odjezd? Očekáváš od toho Skotska něco konkrétního? Mám porozumění pro to, když se někdo zajímá o kořeny svého původu. Jenom si říkám, jestli by se nedala vybrat nějaká vhodnější doba..."

"Kdy? Právě jsme na přechodu do nové etapy života. Bouráme za sebou všechny mosty. Nezapomínej, že máme v kapse letenky do Japonska, ne zpátky do Austrálie. Dosud jsme měly sotva čas uvědomit si důsledky. Obě začínáme od nuly... Dovol, abych to vyjádřila natvrdo: jsi nezaměstnaná. Nemáme čas se nějak domlouvat s tvými novinami. Moe Marxx tě zařadí na listinu pohřešovaných a zřejmě mu to ani nebude moc líto. Ani ty, ani já nemůžeme předvídat, co nás čeká v Tokiu. Teprve se uvidí, jestli je to trvale přijatelné útočiště. Budeme se muset vyrovnat se způsobem života pro nás nezvyklým a Landru, pokud ještě vůbec je v Sydney, si to nové pokoření jistě nenechá líbit. Bude se štvát za Felidae i za námi. Umíš si představit, co to znamená."

Beth zavrtěla hlavou. "Ani ne. A ty, chceš-li být poctivá, určitě taky ne. Krom toho..." Přejela si rukou po čele, jako by si z něj chtěla odhodit neexistující pramen vlasů, "...se mi nechce v tuto chvíli myslet právě na Landrua."

"Strkat hlavu do písku nám nebude nic platné."

"Já vím. Řekni mi raději, co tě tak naléhavě táhne do domu Lancasterů, víc než sto let poté..."

"Nezdržíme se tam dlouho," odpověděla Lilith vyhýbavě.

Beth pochybovačně zavrtěla hlavou.

Kyle of Lochalsh vypadal jako po vymření, když za tmy dojely na konec vesnice, kde nepřehlédnutelná tabule oznamovala, že malý převoz, pomocí kterého je možno se dostat na Hebridy, je v zimních měsících uzavřen.

Lilith se pokoušela objevit známé rysy krajiny. Osobně tu sice ještě nikdy nebyla, ale v duchu prožívala i životy Creanny a Felidae. V minulém století obě dvě tyto klíčové postavy působily ve zdejším kraji. Creanna coby "nevěsta", Felidae jako intrikánka par excellence.

Nezdálo se, že by se za těch sto let zdejší krajina, ba dokonce ani vesnice Kyle of Lochalsh, nějak podstatně změnila. Jen lidé, kteří tu žili, se vystřídali. Žádný člověk nemohl být tak starý, aby byl očitým svědkem tehdejších časů.

Přinejmenším žádný lidský smrtelník.

Lilith neznala Felidaeiny neplechy do detailů, proto nevylučovala, že by se tu stále ještě mohla prohánět nějaká zapomenutá služebná kreatura.

Krajina pokrytá jinovatkou jako by pod ledovým příkrovem znehybněla.

"Najdeme si nějaký hotel," rozhodla Beth. "Máš něco proti tomu?"

Lilith se s leknutím vytrhla ze svých myšlenek. "Ne... Kdo ví, jestli dům mého otce vůbec ještě existuje. A i kdyby ano, pak nemůžeme čekat, že tam budeme vítány. Nemyslím, že by se ještě nacházel v majetku rodiny."

"Tak co si od toho tady vůbec slibuješ?"

Lilith zaváhala, protože odpověď neznala. Sama nevěděla, co přesně ji sem táhne. Původ jejího otce se jí vždycky zdál být podřadnější než Creannin. Teprve sekvence Felidaeiných vzpomínek toto změnily. Zlodějka kalichu přinesla Lancasterům velké neštěstí. Ve volbě prostředků nebyla nikdy příliš vybíravá.

"Zní to šíleně sentimentálně: Prostě se chci porozhlédnout tady v místech, kde vyrůstal můj otec. Nemá to co dělat ani s Liliovým kalichem, ani se Starým plemenem, jen se mnou samou. Nemám ti za zlé, jestli v tom nevidíš žádný smysl. Žádný smysl to nemá."

"Já myslela," řekla Beth klidně, hledíc na temné moře, "že tvůj otec vyrůstal na ostrově Skye."

"Až později," přikývla Lilith. "Po Felidaeině intrice."

Hotel Lochalsh měl podle návěstní tabule čtyřicet pokojů. Byl neosvětlený, přesto však Beth na jeho docela osiřelém parkovišti auto zastavila.

"Možná i tady mají přes zimu zavřeno," řekla Lilith. "Pak nám nezbývá, než se poptat v nějaké hospodě."

"To abychom si pospíšily," odpověděla Beth s pohledem na na hodinky, které ukazovaly pokročilou noční hodinu. "Pokud vím, mají tady zavíračku v jedenáct v noci."

"Kolik je hodin?"

"Za minutu jedenáct."

"Tak to máme ještě spoustu času." Lilith vystoupila.

Studený vítr se opřel proti ní. Zmrzlá půda jí skřípala pod botami, které nepatřily k jejím proměnlivým šatům. Stejně jako světle béžový kabát s beránčí kožešinovou vložkou jí je daroval Craven.

Divoká hříva sotva učesatelných černých vlasů nápadně kontrastovala s oblečením a rámovala obličej, jehož rysy

klamaly náhodného pozorovatele dokonalým půvabem. Lilithiny nefritově zelené oči očarovaly každého muže. Že se však za tou atraktivní fasádou skrývá fúrie, která může procitnout kdykoli a pak bude myslet jen na ukojení vlastní smyslnosti, to netušil žádný nezasvěcený.

Beth to věděla.

Beth o ní věděla všechno...

Hlavní vchod hotelu byl zavřený. Zatímco Lilith bušila klepátkem do vrat, objevila se Beth vedle ní. Od úst jí vycházel bílý obláček dechu a prchal do noci.

"Nikde nikdo," řekla Beth, když se nedočkaly žádné reakce. Poodešla od Lilith. "Poohlédnu se, jestli někde nenajdu nějakou ceduli o otvírací době."

Lilith zaslechla, jak se její kroky vzdalují.

Znovu se pokoušela doklepat. Nárazy mosazného klepadla se uvnitř hlučně rozléhaly. Nic jiného nebylo slyšet.

Když se Beth nevracela ani po několika minutách, obešla Lilith budovu. Ten dům byl stylový, ale bylo na něm vidět nedostatek peněz. Všude všechno volalo po opravách. Praskliny ve fasádě, odlupující se barva...

Náhle si Lilith všimla světla a vydala se za ním, až došla ke dveřím na zadní straně. Beth stále ještě neviděla, ale dveře byly jen přivřené. Když Lilith vstoupila dovnitř, zaslechla hlas své přítelkyně.

Šla za zvukem a nalezla ji v rozhovoru s neznámým mladým mužem, který vypadal, jako by ho právě vyhnala z postele. Navzdory chladu byl od pasu nahoru nahý. Hra svalů pod světlou kůží Lilith sice vzrušovala, ale ovládla se.

"Hallo," řekla s úsměvem.

Dva obličeje se obrátily směrem k ní, jeden pomaleji a jen trochu překvapeně, mužův však rychleji. Tázavé pohlédl na Lilith.

"Moje přítelkyně Lilith," představila ji Beth a ukázala na hnědovlasého muže, jenž byl poněkud mladší, než se na první pohled zdálo. "To je Petr Stratton. Správce hotelu. Je zavřeno. Až do března. Budeme se muset rozhlédnout po něčem jiném..."

Stratton tu stál bez pohybu. Měl oči jen pro Lilith.

"Opravdu?" zeptala se, obrácená směrem k němu. "Nejsme náročné a ani se nezdržíme dlouho..."

Stratton zamrkal. "Já..." Odkašlal si. Rukama přitom prováděl rozpačité, nekontrolované pohyby.

"Nebudete z toho mít žádné nepříjemnosti," pokračovala Lilith. "Na jídlo si zajdeme do hospody. Snídani si odpustíme. Když nám necháte klíč, abychom mohly kdykoli ve dne i v noci přijít a odejít, nebudeme vás ani v nejmenším obtěžovat."

"Je to proti předpisům," řekl Stratton. "Rád bych udělal výjimku, ale stálo by mě to místo. Můj předchůdce se dopustil chyby, že občas udělal nějaký ten kšeftík bokem. Vždycky když sem někdo náhodou zabloudil. Ale pak ho vyhodili a od té doby jsem tu já."

Lilith napadlo, jak příjemně ladí správcův hlas s jeho pěkným zevnějškem.

"Nikdo se to nedozví," řekla. "V nejhorším případě můžete tvrdit, že Beth je vaše sestra, která je u vás pár dní na návštěvě. A pokud máte z peněz výčitky svědomí, pak se můžeme obejít i bez nich. Jsou i milejší způsoby, jak vyjádřit uznání. Například naturálie..."

Bethin káravý pohled ignorovala.

Jako by si Stratton teprve teď uvědomil svoji poloviční nahotu. Poškrabal se pod límcem, který neměl.

"Je to bohužel nemožné," řekl. "Vy nevíte, jak je těžké tady sehnat práci, navíc ještě mimo sezonu."

"To věřím," řekla Lilith. "Ale venku je zima. To nás opravdu chcete vyhnat? Alespoň pro tuto noc byste nás měl vzít na milost."

Pokoušel se vyhnout jejím očím. Lilith mu to umožnila a sledovala, jak hledá košili, jak ji našel a natáhl si ji přes hlavu.

Místnost, ve které se nacházeli, byla součástí jeho bytu uvnitř hotelu. Kuchyně nevypadala příliš útulně a oheň v kamnech, jak se zdálo, dohoříval.

"Nemohl bych ani zatopit," řekl v tu chvíli Stratton. "Všechno to běží přes hodiny, jejichž stav se po skončení sezony zapisuje. Hned by si všimli, kdyby..."

"To nevadí," přerušila ho Lilith a usmála se směrem k Beth. "My se zahřejeme navzájem. Že?"

Beth se začervenala, což Lilith značně zlepšilo už beztak dobrou náladu.

Také do Strattonova obličeje se trochu vrátila barva. "Jsem asi blázen," vzdychl si a navlékl si na košili bundu. "Kde máte zavazadla? Donesu vám je."

"Není třeba. To vyřídíme samy. Stačí, když nám ukážete pokoj."

Stratton ještě stál stejně nerozhodně. I oblečený vypadal dobře a připomněl Lilith, jak dlouho se už uskrovňovala.

"Opravdu zůstanete jen do zítřka?" ujistil se ještě jednou, jako by na tom závisela jeho kariéra.

"Mé slovo na to."

Přikývl, ale skutečně uklidněný nebyl.

"Asi máš hlad," obrátila se Lilith bezprostředně k Beth. "Snad bychom se měly zeptat..."

"Ne," vyjela Beth nabroušeně. Dokazovalo to, že nebyla s Lilithiným chováním právě srozuměná. "Vydržím to do zítřka."

"To není problém," vmísil se do hovoru Stratton. "Něco na zub se vždycky najde. Ještě mi tam zůstalo pár omelet. Jsou sice studené, ale..."

Beth mu skočila do řeči. "To by bylo od vás velmi milé a docela by to stačilo. Kdyby vás to neobtěžovalo..."

"Neobtěžovalo," opakoval. "Vůbec ne."

Potom jim ukázal pokoj.

Lilith počkala, až Beth usne. Netrvalo to dlouho. Cesta z Londýna až sem ji docela udolala. Spala neklidně, dokud nezasáhla Lilith a nevyhnala jí svým zastřeným hlasem chmury ze snů.

Beth se zhroutil celý život. Landru a sydneyský klan o ní věděli. Dokud ji Landru používal jako špionku, bylo nebezpečí zanedbatelné. Ale Bethino postavení se změnilo. Nyní už nebyla zrádkyně. Felidae udělala jeden ze svých nečetných dobrých skutků a zbavila její vědomí následků magického moru.

Beth ušetřila Lilith detailů, jak to zlodějka kalichu provedla. Avšak Lilith si nedokázala představit, že by takový akt mohl být příjemný.

Nyní se po špičkách vyplížila z pokoje.

Bylo chladno, ale snesitelně.

Symbiont Lilith oblékl do prádélka, jehož části byly spojeny vlasově tenkými nitkami. Zakrýval jí ňadra a klín. Ale dá si říct. Až bude třeba, bez řečí se stáhne zpátky.

Lilith nesledovala žádnou zvláštní strategii, když se vracela stejnou cestou, kudy je sem Stratton dovedl. Běhouny na prkenné podlaze tlumily její kroky. Lilith se pohybovala ve tmě jako velká mrštná kočka. Nepotřebovala žádné umělé osvětlení. Stačilo jí všudypřítomné skomírající světlo minulého dne, sice neviditelné lidskému oku, avšak pro její smysly vnímatelné.

Na posledním úseku cesty se jí vstříc ozývaly jakési plechové hlasy. Televize. Petr Stratton ještě nespal.

Lilith tiše zaklepala na dveře, které ji dělily od správcova bytu, avšak zvuk byl přehlušen hlasitě puštěným televizorem.

Lilith stiskla kliku.

Bylo otevřeno. Stratton zřejmě neměl žádný strach z přepadení. Snad si ho dokonce přál. Lilith věděla, že její jednoznačné narážky padly na úrodnou půdu.

Užívala si erotického napětí, které ze své vlastní iniciativy vystupňovala až k nesnesitelnosti.

Skutečně na ni čeká? A sní o tom, že za ním přijde?

Nebyl tu.

Ta blikavá bedna na těžké komodě z teakového dřeva byla jediné, kde se něco pohybovalo.

Lilith tomu nechtěla věřit. Postupně prošla všechny místnosti. Také ložnice byla prázdná, postel byla rozválená, ale vychladlá, jak se krátkým dotekem přesvědčila.

Lilith se zmateně vrátila zpátky k puštěnému televizoru. V tu chvíli se otevřely dveře, které před tím za sebou zavřela. Stratton vstoupil dovnitř. Srdce mu prudce bušilo. Lilith se na několik vteřin nechala okouzlit rytmickým škubáním jeho krční tepny.

Stratton na ni zíral se směsí nedůvěry i maximálního očekávání. Otevřel ústa, ale nedokázal z nich dostat ani jediné slovo. Jen jakési koktání.

"Kde jsi byl?" zeptal se Lilith. Zvenku nepřišel, to by měl na sobě bundu. Musel být někde v domě.

Když neodpovídal, vložila víc naléhavosti do svého hlasu.

"U vás," odpověděl vzápětí. Chraplavě, s neklidně těkajícíma očima.

"U nás?" Učinila krok směrem k němu. Nehýbal se z místa.

"Pozoroval jsem vás. Klíčovou dírkou."

"Proč?"

"Chtěl jsem to vidět..."

Lilith pochopila. Vzal její narážky až příliš vážně. "Tys chtěl sledovat mě a Beth? Jak se...?"

Přikývl. Jeho jazyk vypadal jako růžový slimák. Když jím krátce přejel přes rty, zanechal na nich znatelně viditelnou stopu.

Lilith zvedla ruku a pohladila jej po hranatém obličeji. Jeho kůže byla na dotek chladná. Srdce mu divže nevyskočilo z hrudi.

Lilith pocítila chuť rozhryzat mu rty a nabídnout si krev z nich jako předkrm. Avšak vědomí, že by mu tím způsobila bolest, která by setrvala i po jejím odchodu, ji od tohoto úmyslu odradila.

"Co tě na tom hlavně zajímalo?" Průběh rozhovoru ji zjevně vzrušoval. Jeho také.

"Jak to děláte."

"Myslíš bez toho, co ti právě roste v kalhotách?"

"Ano."

"Máš dost špinavou fantazii, Petře, jestlipak to víš?"

Přikývl.

"To se mi líbí. Ale doufám, že jsi založený i praktičtěji."

Mlčel. V očích měl onen zasněný lesk, typický pro zhypnotizování.

Když mu rozepnula kalhoty, zaúpěl. Byl to počátek temně spalující vášně.

Zůstali ve Strattonově obýváku. Bylo to nejteplejší místo v celém hotelu. A ani hloupý příval obrázků z obrazovky je nerušil.

Lilith servala ze správce veškerý přebytečný textil. Nekladl žádný odpor, třebaže na něho nevykonávala skoro žádný hypnotický nátlak. Stačilo mu, co viděl. Čeho se směl dotýkat.

Lilith si užívala každého doteku. Stratton nebyl žádný natvrdlý rádoby Casanova. Zdálo se, že měl dost zkušeností, jak se zachází s ženami. Ale možná byl taky jen talent od přírody.

Bylo jí to jedno.

Přitiskla ho k podlaze. Na koberci před krbem.

"Přilož pár polínek," řekla a ještě jednou ho propustila ze svého sevření. "Tak, aby ses ty cítil příjemně. Mně je dobře. Já se přizpůsobím."

Poslechl a po čtyřech odlezl. Vypadal jako zvíře, vzdalující se od své už složené oběti. Všude na jeho pevné postavě vystupovaly svaly a šlachy. Při každém pohybu. Lilith nelitovala svého výběru.

Počkala, až položí do krbu pár polen křížem přes sebe. Vylétly jiskry.

Potom se vrátil zpět. Aniž by se napřímil. Ještě víc podobný zvířeti. Zvířeti, které patří jí. Jeho držení těla bylo ztělesněním pokory. Poddanosti.

Lilith povzbudila jeho iniciativu.

"Polib mě," řekla a vzepjala se proti němu. Její pánev se zvedla z podlahy. Sevřela ho nohama. Vklouzl na ni. Opatrně, jako by ji nechtěl pohřbít pod svou vahou. Považoval ji za křehkou. Nevěděl, že Lilith je obojí: jemná i silná. Ale však se to dozví.

Když se jí už zdál příliš pomalý, chytila ho pod pažemi a přitáhla si ho k sobě. Se rty na jeho ústech ucítila, jak jeho mužství buší na její bránu.

Svíjel se v jejím sevření. Jeho jazyk se pohyboval líně, jako by byl myšlenkami někde jinde. Hlouběji.

Lilith ho trochu týrala.

On ji taky.

O to větší pak byla rozkoš, když krátce nato vnikl do ní. Mocně, spolu s krátkou, sladkou bolestí.

Symbiont pohotově ustoupil. Lilith ho už necítila, třebaže dobře věděla, že je stále na ní. Nikdy ji neopustí. Mnohokrát už měla podezření, že se během jejích sexuálních výstřelků podílí na jejích emocích.

Ona však nic nepoznala.

Byl vůbec tvor jako symbiont schopen rozkoše? Pokud ano, jak asi taková rozkoš vypadá?"

Existoval přinejmenším ještě jeden symbiont: Felidaeino životně důležité řemenové pletivo.

Byli bezpohlavní, jednopohlavní nebo obojetní...?

Takové podivné myšlenky nakrátko narušily její vlastní libido. Ale brzy je zahnala. Stratton jí v tom pomohl. Jeho tělo, celý způsob, jak prováděl obřad pohlavního aktu.

"Ano, pojď...!" vzdychala. Současně narůstalo v ní i to druhé.

Dala tomu volný průchod.

Jeho rty sklouzly níž a sevřely bradavku jejího prsu. Sál ji a pohrával si s ní zuby.

Zuby.

Nehty na rukou mu zaryla do zadku. Vycházela vstříc jeho energickým nárazům. Cítila, jak se v ní rodí vlna. Cítila, jak jí jeho chtivé ruce svírají prsy.

Hra pomaličku směřovala k vyvrcholení.

Vlna narůstala.

Vlna se přibližovala. Víc a víc.

Lilith slyšela sebe samu, jak něco říká, ale nerozuměla tomu. Nebylo to důležité.

A pak to bylo tu.

Byla stržena do víru a v příští chvíli katapultována na hřeben gigantické vlny. Na vrchol.

Ztratila nad sebou všechnu kontrolu. Teprve když uslyšela Strattona vykřiknout, uvědomila si, co dělá. V ústech cítila chuť krve. Chutnala vzrušivě vitálně a příjemně svědila při každém doušku.

Temný nektar...

Lilith se opájela tímto elixírem, aniž by muselo být zahubeno všechno lidské, co v ní tvořilo jednotu s upírstvím. Normální způsob výživy byl pro ni nemožný. Její látková výměna byla vysoce komplikovaná a naprosto bez vyměšování. Krev byla v jejím těle zhodnocována stoprocentně. Její organismus ji spaloval a proměňoval v energii.

Také nyní. Cítila, jak ji to rozněcuje. Jak vnitřně rozkvétá, jak mírný deštík svlažuje po dlouhém suchu semeno v půdě, klíčící zárodek.

Zárodek...

Také ona předává svůj zárodek.

Donedávna o tom neměla nejmenší tušení. Felidae ji však poučila. A přesto se Lilith zdráhala svým obětem lámat vaz nebo podnikat jiná účinná opatření, aby z nich neučinila napříště služebné kreatury.

Dokud žily, nepředstavovaly nebezpečí. Zárodek v nich bude aktivován teprve po smrti.

Lilithiny myšlenky zabloudily krátce k těm podivným mrtvým, které zahlédla skrze Felidaino magické okno: Paula Kravetze, George Romana a ještě jednoho, jenž se zřejmě vrátil z říše mrtvých: Duncana Luthera.

Tyto tři jí Felidae ukázala. Ale kde se zdržují, to jí neprozradila. Tím pak méně, co provádějí.

Uspokojena se odtrhla od Strattona. Svalil se těžce vedle ní. Rána na jeho krku se okamžitě uzavřela. Zaúčinkoval sekret, který ji ve zlomku vteřiny zajizvil.

Stratton nevypadal, že by nějak trpěl. Právě naopak.

"Kdo jsi?" zeptal se.

"Žena," odpověděla. Její ironie mu neunikla. Lilith se přitiskla k němu a položila mu tvář na hruď. Slyšela, jak jeho srdce hlasitě buší. "Jak je ti?"

"Mám závrať. Jako bych si polil kůži kyselinou. Ale kupodivu je to příjemné..."

"To mě těší." Něžně ho pohladila po ochablém, vlhce se třpytícím údu. Fascinovalo ji, co z něho může být. Ale když se zaposlouchala do svého vnitřního hlasu, shledala, že je prozatím nasycena. Cítila v sobě jen lehkost a uvolnění. "Mně se to taky líbilo."

"Co jsi to se mnou dělala? To je krev, to na tvých rtech?"
Obrátila k němu obličej. Něžně sáhl po jejích ňadrech a hnětl je.
"Zapomeň na to, "řekla. "Škoda, že tě zítra musím opustit."
"Zapomeň na to." Usmál se, vložil jí ukazovák do jejích pootevřených úst a pohrával si v nich se zbytkem vlastní krve.
Sála mu prst, přejížděla po něm jazykem a představovala si, že to není prst.
"Přestaň," požádal.
"Proč?"
"Jsi nádherná." Nebyla to sice odpověď na její otázku, ale líbilo se jí to.
Ale pak si vzpomněla na vlastní důvod své přítomnosti tady.
"Znáš dům Lancasterů?" zeptala se.
Zavrtěl hlavou. "To jméno mi vůbec nic neříká."
"Jsi zdejší?"
"Ano. Narodil jsem se v Balmacaře, to je odtud pár mil. Ten dům má být v Kyle of Lochalsh?"
"Za vesnicí." A Lilith uvedla všechny orientační body, které dokázala z Felidaeiny vzpomínky vyvodit.
A náhle se vše obrátilo. Kouzlo z jeho blízkosti bylo to tam.
"Co je?" zeptala se.
"Znám ten dům. Každý ho zná. Ale nevěděl jsem, že má souvislost s nějakými Lancastery."
"A co tě tak vyděsilo?"
"Vyděsilo?"
Lilith nevěděla, jak to nazvat jinak. "Ano."
Mlčel a ona už přemýšlela, že mu bude muset trochu pomoci, když náhle bezprostředně a velice prudce řekl: "Je to špatný dům!"
"Dům mého otce."
Podíval se, jako by jí nevěřil ani slovo, a ještě dodal: "Tomu nevěřím."
"Proč ne?"
"Žije tam ještě?"
"Ne, je mrtev."
"Nežije tam žádný Lancaster," řekl. "Majitel se jmenuje Flounder. Dvakrát týdně přijde do vesnice a nakoupí potraviny, jako by musel živit celou obrovskou rodinu. Přitom žije sám. Nikdy s ním nikdo nikoho neviděl, ačkoli..."
"Ačkoli?" Lilith náhle zamrazilo a přitiskla se těsněji k Strattonovi. Bylo to přesně, jak čekala, na domě rodičů jejího otce spočívá nějaké tajemství.
"Někteří lidé skálopevně tvrdí, že u Flounderova domu pozorovali divné věci."
"To musí být v tomto kraji dost rozšířená záliba," pokusila se Lilith trochu odlehčit jejich rozhovor.
Stratton se pokusil o úsměv, ale moc mu to nepodařilo. "Existují reálné věci, pro které ten dům nemá dobrou pověst."
"Jaké?"
"Psi zabijáci," řekl.
Zvedla hlavu.
"Ta usedlost je obehnána vysokou zdí," pokračoval dál. "Za ta léta se našla spousta zvědavců, kteří byli nalákáni pověstmi a chtěli se dozvědět, co se tam přesně děje. Nakonec byli všichni bez výjimky rádi, že se jim podařilo vyváznout se zdravou kůží. Ten areál totiž zřejmě hlídá celá smečka volně pobíhajících bojových psů."
"Bojových psů..."
"Pitbullů."
"Zdá se, že si tady někdo až příliš zakládá na nerušeném bydlení."
"Dalo by se to tak říct. Ale to ještě zdaleka není všechno."
"Co ještě?"
"Cas od času dochází v okolí domu k těžkým nehodám, tak často, že nikdo z místních už nevěří na pouze přirozené příčiny."
"Co tedy?"
Pokrčil rameny. "Po celá léta se na úpatí útesů nacházela roztrhaná těla. Většinou to byli místní, ale občas i nějaký ten turista..." Odmlčel se, až to vypadalo, že už nemá co dodat. V očích mu planulo jakési přízračné světlo.
"Jestli bylo nějaké podezření, jistě se to vyšetřovalo..."
"Ó, jistě," přikývl. "Ale bezvýsledně."
"Jak vypadá ten Flounder?"
"Ohavně."
"Co to znamená konkrétně?"
Zase pokrčil rameny. "To se nedá popsat. To se musí vidět."
"To mi zní trochu přehnaně."
Stratton se ani nepokusil bránit.
Lilith náhle pocítila touhu vrátit se k Beth. Políbila Strattona bez použití zubů a odebrala mu vzpomínku na krvavé detaily. Jinak jeho zážitek zůstal nedotčen.

Druhého dne ráno bylo venku sněhu po kotníky. Pobřeží vypadalo, jako by bylo přikryto světlou plachtou. Šeré světlo a čerstvá bříza probudily Lilith. Beth však už byla vzhůru a otvírala okenice.

"To jsem se krásně vyspala," řekla.

Já taky," odpověděla Lilith. Symbiont jí vyslal do vědomí pár nedefinovatelných impulsů, které ignorovala.

"Jak dlouho jsi už na nohou?"

"Hodinu."

"A kolik je?"

"Něco před desátou... Už jsem se divila, že tak dlouho ležíš."

"Jsem přibližně o pětasedmdesát let starší než ty. Tu a tam je to znát."

Její přítelkyně přešla žert a Lilith nevěděla, proč právě v tu chvíli jí přišlo na mysl, že také Beth v sobě nese její nákazu.

(A Petr teď už taky.)

Pouhá dopravní nehoda nebo nemoc se smrtelným následkem je může proměnit v kreatury...

(Raději nemyslet!)

"Vyrazíme hned? Mám hlad jako vlk!"

"A co ty omelety?" Lilith se podívala na prázdný talíř na nočním stolku.

"Vlci potřebují maso! Nejlépe připravené po anglicku! Při nejhorším se spokojím i s obyčejnou snídaní, abych příliš nezhubla."

"Ještě bys mohla dodat něco o mých stravovacích zvycích."

"K tomu by bylo jistě co říct, ale zdržíme se zde ještě tak dlouho?"

"Myslím, že to je v pořádku. Můžeme se tu zdržet ještě několik dní. Petr má slabost pro pěkné ženy."

"Tím myslíš nás?"

"Sebe," usmála se Lilith potutelně. "Myslím jen sebe. Přesto bychom ho se snídaní neměly obtěžovat. Pojďme do hospody. A pak vyrazíme k Flounderovu domu."

"Flounderovu?"

Lilith jen mávla rukou.

Zatímco Beth snídala, stalo se něco pozoruhodného. Mezi hosty, kteří se už v tuto časnou hodinu sešli u nálevního pultu, vznikl neklid. Lilith si už chvíli předtím všimla, že třebaže se hosté mezi sebou bavili, všichni kradmo zírali do jednoho bodu.

Nejprve se domnívala, že jejich pozornost patří jí a Beth. V tuto roční dobu zde byly cizí tváře zřejmě vzácností. Avšak teď bylo zjevné, že jejich zájem je určen čemusi venku na ulici.

Přes okraje svých sklenic s černým pivem hleděli všichni tito hubení muži, oblečení do tvídu, ven z okna. Jen z jejich unavených očí se dalo přibližně vyčíst nějaké citové pohnutí. Jejich obličeje, zbrázděné počasím, však zůstávaly naprosto bez výrazu.

Rozhodně je to, co viděli, neuvádělo do dobré nálady.

Lilith dala Beth nenápadně znamení a sama se zadívala ven. Nemusela ani hádat, co venku vzbudilo pozornost zdejších.

Beth s cinknutím odložila nůž a vidličku vedle talíře. Chuť k jídlu jako by ji najednou přešla.

V prvním okamžiku si Lilith vzpomněla na Torna, toho starého chlapce, kterého poznala v Llandrinwythu a v prostředí divadla zrůd. Ale za prvé byl Tom mrtev a za druhé tento muž se vlastně Tomovi vůbec nepodobal.

Lilith ani nevěděla, čím jí Torna Grimaldiho připomněl. Muž, jenž právě na protější straně ulice mizel v krámu, nebyl ani trpaslík, ani nevypadal stařecky, neměl ani mozkovnu výrazně větší než obličej a namísto jemného chmýří neměl na hlavě ani chlup.

Byla to přesně ta ošklivost, o které mluvil Stratton, a aniž by se Lilith musela kohokoli ptát, věděla hned, s kým má tu čest.

"Flounder," sklouzlo jí ze rtů.

Už předtím Beth pověděla vše, co se dozvěděla od Strattona. Především však Beth zajímalo, kdy Lilith tyto informace získala. Nyní to už věděla.

"To že je ten Flounder?" zeptala se s neskrývanou skepsí.

"Ano. Pojď!"

Lilith netrpělivě čekala, až Beth zaplatí, a potom přešly z hospody do potravinářského krámu, před jehož vchodem stálo cosi jako žebřinový vozík.

Flounder stál u prodejního pultu zády k nim. Zblízka vypadal ještě podivněji. Lilith, která původně měla v úmyslu zamířit přímo k němu, zaváhala. Vyčkávavě sledovala rozmluvu mezi zákazníkem a majitelem krámu.

Floundera obsluhoval starší hubený muž s šedivými vlasy, šedivými spánky a vráscitým obličejem. Žádný skutečný rozhovor se však mezi nimi nekonal. Majitel krámu četl a stručně komentoval seznam, jejž zjevně dostal od Floundera.

Muž, těšící se takové nedůvěře všech obyvatel vesnice, nepromluvil jediné slovo. Byl snad němý?

Lilith rozrušeně chytila Beth za paži a stiskla ji. Majitel krámu vrhl krátký pohled jejich směrem. Potom se dál věnoval lístečku.

Beth zašeptala: "Co je? Nějaký problém?"

Lilith zavrtěla hlavou. I když pravdě by víc odpovídalo pokrčení ramen. Na chvíli měla pocit, jako by se jí půda pod

nohama proměnila v pohlcující tekoucí písek. Nyní bylo zase všechno normální. Alespoň co se týkalo podlahy.

Avšak pocit, že Flounder vůbec není člověk, v ní zůstal.

V příštím vteřině pocítila hrůzu, že by se ten holohlavý muž mohl obrátit a všimnout si jí.

Lilith rychle vyvlekla svoji přítelkyni ven.

Při vstupu do krámu si zacinkání zvonečku nad dveřmi téměř nevšimla. Nyní jí však připadalo jako signál pro Floundera. Něco, čeho si nemohl nevšimnout...

"Co je? Tak mluv!" dožadovala se Beth, sotva se ocitly na chodníku.

Lilith ji odtáhla ještě dál, až byly mimo dohled také hostů v hospodě. Pak se teprve zastavila a hledala vhodná slova, aby mohla Beth sdělit své podezření.

"Že není člověk?" opakovala reportérka, náhle celá bledá, včetně rtů. "Tedy upír?"

Lilith zavrtěla hlavou a uvědomila si, že zde vlastně začíná celá potíž: S něčím takovým, jako je Flounder, se dosud nesetkala.

Schovaly se do podloubí a počkaly, až muž v chatrném kabátě vyšel z krámu.

Nejprve se ale objevil jen majitel obchodu. Vynášel nasáčkované zboží ven a nakládal ho na vozík. Zdálo se, že to nedělal poprvé. Napotřetí však už nevyšel on, nýbrž Flounder, bez ohlédnutí se chopil oje připevněné k přední nápravě a s těžce naloženým vozíkem vyrazil vzhůru po silnici.

Třebaže tu nejezdilo moc aut, vypadal jako překonaný anachronismus.

"Jdu za ním," řekla Lilith.

"Ty?" Beth zavrtěla hlavou. "My!"

"Ne, dokud se nedozvím, s kým máme co dělat."

"A co mám zatím dělat já? Točit palci mlýnek?"

"Můžeš spořádat ještě jednu snídani, nebo trochu nastražit uši. V krámu a tak. Sejdeme se pak zase v hotelu."

"Kdy?"

"Dnes," odpověděla Lilith co možná nejneurčitěji. Lehce políbila Beth na chladnou tvář a pověsila se Flounderovi na paty.

Muž (či lépe řečeno: tvor) v otrhaném oblečení se už beze spěchu o pořádný kus vzdálil a stopy, které po něm zůstávaly ve sněhu, jen potvrzovaly Lilithino podezření, že na něm něco není v pořádku.

Kola vozíku po sobě zanechávala v prachovém sněhu dvě rovnoběžné koleje. Avšak stopy samotného Floundera byly téměř neviditelné.

Oproti tomu byly Lilithiny stopy mnohem hlubší, třebaže poloupírka musela být už na první pohled lehčí než Flounder!

Jako by vůbec nic neválil, pomyslela si Lilith a pak ji napadlo něco ještě absurdnějšího: Nebo jen co váží jeho šaty...

Obyvatelé vesnice, kteří míjeli jak Floundera, tak i Lilith, si této zvláštnosti zjevně nevšímali, protože jejich pohled přitahoval jen samotný Flounder. Lilith se snažila, aby vypadala pokud možno jako náhodně se procházející host. Tu a tam se zastavila, jako by se kochala nějakým starým domem nebo půvabem celé vesnice. Ale nikdy nedopřála Flounderovi příliš velký náskok.

Až opustí Kyle of Lochalsh, bude těžší zůstat neobjevena. To si alespoň myslela. Avšak ona postava v téměř zpuchřele vypadajících šatech zachovávala stejné tempo, i když opustili silnici a vydali se po stoupající, pod sněhem sotva znatelné stezce. Flounder se ani jednou neotočil. Lilith stále viděla jen jeho lehce dopředu schýlenou holou hlavu. Chlad mu zřejmě vůbec nevadil.

Jako by se ho vůbec nic netýkalo.

Beth měla pravdu: Pokud to není člověk ani upír, co je to tedy?

Lilith sem nepřišla s očekáváním, že tu narazí na něco záhadného nebo nebezpečného... Nebo ani to nebyla pravda? Co jestli ji sem něco přitáhlo? Podvědomě?

Stále ještě pociťovala bolest, kdykoli pomyslila na to, co Landru udělal jejímu otci. Nejenže mu usekl hlavu, nýbrž navíc jeho hlavu ještě magicky na celá desetiletí zakonzervoval a uchoval v ní jisté životní reflexy. A nakonec ji zneužil jako nástroj zkázy. Tato past, nachystaná na Lilith, však našla jinou oběť. Nyní tato "vysušená hlava" už neexistovala.

Ale Lilith si stále ještě nebyla jista, jestli to znamenalo konečné vykoupení pro jejího lidského otce.

Bylo až úžasné, jak osaměle vypadala krajina kousek za vesnicí. Když se Lilith obrátila, měla volný výhled na moře a mlhu, hrozivě se převalující nad ním. Vpředu lemovala chudá vegetace přístup k usedlosti, ze které bylo však zatím vidět jen zeď, o které se zmínil Stratton.

Před železnou branou se Flounder zastavil. Vytáhl z kapsy kabátu klíč, ledabylým pohybem odemkl, vtáhl vůz dovnitř, znovu za sebou zamkl a pak zmizel Lilith z dohledu.

Byla o to nejistější, že nevěděla, jestli ji skutečně nezpozoroval, třebaže si byla naprosto jistá, že se ani na nejnepatrnější chviličku nepodíval zpět.

Lilith došla blíž k bráně. Když pak nahlédla dovnitř skrze umělecky vykované, avšak zrezivělé tyče mříže, neviděla už ani Floundera, ani jeho náklad. Pozemek byl hustě porostlý listnatými stromy, ale nejúžasnější bylo, že všechny měly zelené listí a z domu bylo vidět jen pár nepatrných detailů.

Jistě tu byly i další takové zvláštností, kterých si Lilith na první pohled nevšimla. Nemohlo být divu, že místní si dům spojovali s tradiční hrůzou z věcí, vymykajících se každodenní zkušenosti.

Lilith se rozhlížela po psech, o kterých se zmiňoval Stratton.

Avšak neviděla, ani neslyšela žádného z nich. Na sněhové pokrývce za branou nebylo kromě kolejí po vozíku nic vidět. Ani žádné zvířecí stopy. Ale sníh byl taky ještě relativně čerstvý.

Lilith nebyla s tím málem, co zjistila, spokojena. Cizí vzpomínky, které její paměť přijala, v ní vyvolávaly podivný pocit

déjá vu, že tady už kdysi dávno byla.

Tolik velkých stromů zde před stoletím nebylo. Ale ta zeď byla právě taková, ve své vnější podobě se změnila pravděpodobně jen pramálo.

Lilith si rukou přičísla vlasy a uvědomila si přitom, že třebaže ji příroda vybavila stejnou obratností obou rukou, používá levé ruky stále méně, jako by k této zdrženlivosti měla nějakou příčinu.

A však taky měla: na levé dlani měla stigma ve tvaru netopýra rozpínajícího křídla. O velikosti mince, necitlivé, podobné tetování a přece docela jiné.

To jí zanechala Felidae a o "dárku" jí řekla, že ho pro ni měla spravovat, dokud Lilith nedosáhne své stoleté zralosti. Ale Felidae jí ani slovem neprozradila nic o smyslu a účelu tohoto zdánlivého tetování.

Jako vždycky, pomyslila si Lilith. Hořkost z toho však dokázala udržet v rozumných mezích. Časem se dá zvyknout na mnohé.

Krátce zvedla ruku, otevřela ji a zkoumala stylizovaný obrázek zvířete, stojícího ve velice blízkém vztahu k upírům. Také Lilith se dokázala proměňovat v netopýra. Kdykoli to šlo. Avšak kdykoli to šlo, vyhýbala se tomu, jako by v sobě chovala potlačovaný strach, že by se jí jednoho dne mohlo přihodit to samé, ne-li něco ještě horšího jako Fee.

Nedůvěřovala své magii bezvýhradně.

Felidae ji také toto vyčítala jako slabost.

Vydala se podél zdi, aby se podívala, jestli v ní nebude někde nějaká díra. Když nic takového nenašla, musela se spolehnout jen na vlastní síly a obratnost. Kabát a boty, které nebyly součástí symbiontu, jí trochu překážely, přesto si však Lilith obojí ponechala. Pomocí drobných výčnělků a škvír ve zdi se jí podařilo vyšplhat nahoru. Pak jednoduše seskočila na druhou stranu a pružně přistála ve sněhu.

Protože neobešla usedlost celou, přibližovala se teď k její budově ze zadní strany. Dvoupatrový, ve své velikosti impozantní dům naprosto odpovídal obrazu, který v sobě Lilith chovala. Drsné klima a slaný vzduch jistěže trochu narušily fasádu, ale nijak vážněji poškozen nebyl. Vyhlížel jako obývaný. A přece paradoxně vypadal naprosto opuštěně.

Vyzařovalo z něho něco zvláštního. Nejprve se tím Lilith cítila být odpuzována. Avšak s každým krokem, kterým se přibližovala, se tento efekt víc a víc převracel ve svůj opak. A nakonec byla její touha prohlédnout si dům nejen zvenčí, ale i zevnitř, téměř neovladatelná.

Všechny okenice byly otevřené a pomocí háčků připevněny ke zdi. Ale za okenními tabulkami nebylo nic vidět, aniž by bylo zřejmé, způsobují-li to zatažené závěsy, nebo je sklo tak zbroušené.

Ve druhém patře vypadala řada oken ještě trochu jinak. Tam to vypadalo, jako by celé patro bylo naplněno nějakou mléčně světlou tekutinou.

Ještě než Lilith došla až k domu, nedokázala odolat a ulomila větvičku z jednoho věčně zeleného stromu, aby si ji prohlédla víc zblízka.

Už v místě zlomu bylo dřevo nezvykle suché, téměř zpráchnivělé, což vzhledem k listí bylo velice podivné. Když pak Lilith promnula list mezi palcem ukazovákem, ozvalo se lámavé zapraskání. A přece byl list pružný a nedrolil se.

Budil dojem, jako by byl z něčeho umělého.

Lilith větvičku zahodila.

Naslouchala, jestli neuslyší psy, ale nikde nic nebylo. Pokud vůbec existovali, vzal je Flounder možná kvůli chladu do domu, nebo byli zavření v psinci. Třebaže potom, co ho Lilith viděla, nedokázala by mu přičíst ani tak skrovnou dávku lidskosti.

Ještě to ani nedomýšlela, když se těsně za ní ozvalo zavrčení.

Obrátila se.

Proti ní planul pár krvežíznivých očí. Čistá agresivita.

Lilith věděla, co je to pitbull, ale tenhle byl první, kterého kdy potkala.

Příležitost učinit si názor na bojového psa v klidu jí nebyla dopřána. Když koutkem oka registrovala nějaký pohyb, pochopila, že nemá co do činění s jedním psem, nýbrž hned celou smečkou.

Jen tu a tam zavrčení, jinak jim nic přes pysky nepřešlo.

Pes, který kouše, neštěká, obrátila si Lilith v duchu přísloví.

V příští chvíli na ni zabijáci zaútočili.

"Co chcete?" zeptal se Joshua Balgownie. Beth si jeho jméno přečetla na dveřích. "Byla jste tu už předtím, ještě s takovou černovlasou kráskou."

Vyznělo to, jako by měl Beth za pravý opak. Ale přesto pomýšlela na pomstu jen krátce. "Ta kráska je pryč. Musíte se spokojit se mnou."

"Musím?" zabručel si pod vousy. " Vůbec nic nemusím!"

"Skutečně vznešená zásada obchodníka. Zřejmě ani peníze nemusíte vydělávat, jelikož vám právě někdo skoupil celý krám..."

"Do toho vám nic není!" Hnusněji to už ani říct nešlo. Beth pochopila, že ho svým emancipovaným chováním provokuje. V Sydney by tomu nikdo nevěnoval pozornost, ale tady ještě foukal jiný vítr.

"Oukej, to je pravda," umírnila se. Vyzkoušela na něho udělat oči, jako by to byl docela nový ženský vynález. A nakonec se sklopeným pohledem řekla: "Jen mě zaujal ten muž, protože z něho vyzařovalo něco nezvyklého. Je zdejší?"

"O svých zákaznících se nebavím!" Balgownie protáhl obličej do těžko snesitelné grimasy. Dolní zuby mu poněkud

vyčnívaly z úst a odkrývaly tajemství, které nikoho nemohlo překvapit. "Zmizte!"

"Proč tak nepřátelsky?"

Zavrtěl hlavou. "To ještě nebylo nepřátelsky. Ani v nejmenším. Kupte si něco, nebo jděte! Mám práci!"

"Je němý, nebo jen nemluva? Tedy, všimla jsem si..."

Jeho výhrůžný pohled ji umlčel. Po krátké pauze pokračovala, aniž by věděla, čeho hodlá dosáhnout: "Vezmu si totéž co on!"

Čekala, že teď bude definitivně vyhozena. A přece jeho smysl pro obchod zvítězil. "A máte na zaplacení?"

Beth mu umožnila nahlédnout do své peněženky.

"Kam to chcete dodat?"

Když řekla hotel Lochalsh, vyrylo mu to do čela úplný kaňon.

"All right," řekl nakonec. "Zajedu tam v polední přestávce. Stratton bude potěšen, že mě zase uvidí."

"Vy ho znáte?"

Majitel krámu přikývl. "Moje dcera a on byli zasnoubeni."

"Rozešli se?"

"Dalo by se to tak říct," řekl Balgownie. "Ona leží na hřbitově."

Když Lilith otevřela oči, vzpomínala si ještě přesně na útok smečky pitbullů a na to, jak také psi, stejně jako Flounder, nezanechávali na sněhu stopy.

Všechno, co se stalo potom, jako by jí zakrývala neproniknutelná mlha.

Nyní byla v domě.

Nepochybovala ani v nejmenším, že je to bývalý dům Lancasterů. Kde jinde by měla být?

Nasála do plic vzduch, ve kterém jako by namísto prachu vířil čas.

Zvedla se ze země a zjistila, že na sobě nemá nic než symbiont, jenž na sebe vzal podobu děravého pletiva, které jí řádně nezakrývalo ani ňadra.

Nacházela se ve vstupní hale. Jak prošla domovními dveřmi, jestli po vlastních, nebo jestli ji někdo nesl, to nevěděla. Dveře byly, jak se krátkou zkouškou přesvědčila, zamčené. Klíč v zámku nebyl.

Bylo tu světlo. Ale odkud vycházelo, se nedalo zjistit.

Za okny, jak se zdálo, už vládla tma.

Byla tak dlouho v bezvědomí?

Lilith přistoupila k rozdělenému oknu, přitiskla na sklo dlaně a podivila se. Cekala, že sklo bude mít stejnou teplotu, jako je venku, v mrazivé noci.

Ale ne. Mělo tělesnou teplotu. Neutrální.

Kupodivu nepronikal ven ani nejmenší paprsek světla, aby trochu prozářil noc.

Lilith naprosto jistě pocítila, že je ve velkém nebezpečí.

"Floundere?" zvolala. "Slyšíte mě?"

Její hlas se odrážel od stěn, jako by tu nebylo nic, co by aspoň trochu zvuk tlumilo. A přece tomu tak nebylo. Stěny byly plné obrazů, gobelínů, svícnů a jiné výzdoby.

Právě ty obrazy Lilith připomenuly, kde se nachází.

Když se nedočkala odpovědi, přistoupila k portrétu ženy asi pětadvacetileté. Lilith ji poznala okamžitě. Byla to Margo, matka Seana Lancastera.

O něco dále visel také obraz Roberta, jeho otce.

Vyvodila z toho, že nynější majitel převzal dům Lancasterů i s většinou inventáře a ponechal si ho. Zřejmě mu nevadilo, že na obrazech byly pro něho neznámé osoby.

Proč taky? V takových malbách mohl najít zalíbení kdekdo.

"Floundere?"

Lilith došla k nejbližším dveřím. Ještě než je otevřela, zaslechla za nimi jakési zvuky. Někdo tam zpíval. Tiše a nanejvýš melancholicky.

Aniž by to dokázala potlačit, pocítila Lilith na těle husí kůži. Stiskla kliku a otevřela dveře.

Pokoj nebyl velký. Oheň v otevřeném krbu ji mátl, protože vypadal nepravě.

Před krbem stálo vysoké křeslo. V něm sedící, z velké části do deky zahalená postava jako by si užívala neexistujícího tepla.

"Floundere...?" sklouzlo ještě Lilith ze rtů, nežli byl její hlas zdušen čímsi neuchopitelným.

Nechápavě hleděla na vlákna, která se spouštěla ze stropu, či se v něm ztrácela.

Ta vlákna ale nevisela jen tak, nýbrž...

Muž vysunul hlavu zpoza křesla. V jeho obličeji byla jistá podoba s Flounderem. Ale měl plnovous a husté vlasy, které rozhodně nevypadaly jako paruka.

Vstal.

A nitě, dosud volně visící ve vzduchu, se napjaly.

Když muž vyšel zpoza křesla, ukázalo se, že nemá žádné oblečení. Byl docela nahý. Na těle ani jediný zbytečný gram.

Ale třebaže byla jeho nahota nečekaná, šokující bylo něco jiného.

Vytřeštěnýma očima Lilith, hleděla na nitě, jejichž konce ústily v mužově těle. V jeho končetinách, ramenou a v hlavě. Pouze vlákna, která se zrovna nepodílela na žádném aktuálním pohybu, visela uvolněně. Všechna ostatní byla napjata.

"Kdo jste?" zeptal se muž. Jeho rty se pohybovaly bez zřejmé "výpomoci" vláken.
"Kdo jste vy?" odpověděla Lilith šokované. Hlas se jí třásl. "Kdo vám to udělal...?"
"Já nevím," řekl smutně. "Jsem Flounder."

Stratton ohrnul rty. "Nepleťte se mi do soukromého života," řekl. "Běžte ten nákup zrušit!"
Když mu Beth pověděla o své návštěvě v Balgownieově krámu, nečekala, že bude Stratton reagovat tak prudce. Byl to praštěný nápad nakupovat podle seznamu někoho jiného. Ale o to Strattonovi nešlo. Jako by ho spíš znepokojil Balgownieův slib, že nákup do hotelu Lochalsh doveze.
Nyní se Strattonovi na čele třpytila celá vrstva drobounkých kapiček potu.
"Kupujte jen, co můžete odnést," vyostřoval svoji rétoriku stále víc a víc, zatímco si roztaženými prsty prohrábl vlasy. "Já to věděl. Já jsem to hned věděl! Podej někomu prst..."
Beth se snažila předstírat lhostejnost. "Co je to s vámi?" zeptala se. "Balgownie se zmínil, že jste byl zasnouben s jeho dcerou. Nepředpokládám, že jste ji zabil, a vlastně mi ani do toho nic není, když se dva lidé domnívají, že spolu musejí válčit, ale..."
"Správně, nic vám do toho není! A teď zmizte a vyřiďte to, nebo zmizte úplně!"
V tu chvíli se venku ozval klakson.
Stratton sebou trhl. "Balgownie," sklouzlo mu ze rtů. Zaťal pěsti. Ne z hněvu, ale spíš z bezmoci.
Beth pochopila, že přestřelila. "Tak dobrá," řekla. "Nevěděla jsem, že vás to tak zasáhne. Srovnám to..."
Aniž čekala na odpověď, vyšla ven.
Nešel za ní.
Venku stál před svojí dodávkou Joshua Balgownie. Dvojkřídlé dveře vzadu byly otevřené. Uvnitř stálo několik krabic.
"Hallo," řekl. "Kdepak je váš ‚bytný'? Ostatně myslel jsem si, že je hotel zavřený. Anebo jste jeho přítelkyně?" přimhouřil oči.
Současně si Beth vzpomněla na problémy, které by Strattonovi hrozily, kdyby mu někdo přišel na to, že si tady během zimy provozuje vlastní černé kšefty.
"Dobrá známá," přikývla stroze. "Měl se nejprve zeptat vás?"
"A co ta druhá?" vyptával se Balgownie dál, aniž by jí odpověděl na její otázku. "Ta černovlasá..."
"Kráska? To je zase moje dobrá známá. Příležitostně vás seznámíme s celým naším rodokmenem. A teď byste mohl být tak laskav a prostě tady ty krabice složit. O zbytek se už postarám sama."
Balgownie se poškrábal na zadku. Jeho oči se upřely na dveře správcova bytu. Chvíli si hryzal ret, potom pohrdlivě zavrčel: "Věděl jsem, že je to zbabělec! Proč se neukáže?"
"Má práci."
"Ten?" Balgownie vyplivl cosi, co Beth raději přehlédla. Neprobouzelo to v ní zrovna příjemné asociace.
"Ještě něco?" zeptala se s naprostým klidem.
Naklonil se do vnitřku auta a vyvlekl jeden z balíků. Namísto aby ho složil na zem, podíval se vyčkávavě na Beth. "Kam to mám zanést? Jděte napřed!"
Beth cítila, že je ještě klidnější, než předtím. Těšilo ji, že ji Balgownieovy provokace nedokážou vytočit. Zavrtěla hlavou a ruce si založila v bok. Pak ukázala kývnutím na zem. "Nerada se opakuji: Složte ty balíky tady. Zbytek si udělám sama. Pokud jste dovážkou utrpěl ztrátu, která není započítaná v ceně zboží, řekněte mi to. Na pár librách mi nesejde."
Balgownie zaváhal. Pak mu ale zřejmě došlo, že se přepočítal. Prudce postavil krabici na zem. A pak další tři.
Potom znovu zabouchl zadní dveře auta a jedovatě vyštěkl: "To mu stejně nepomůže, bastardovi jednomu! Řekněte mu to! Řekněte mu, že na něho každý večer myslím ve své modlitbě, ale že se přitom nemodlím k tomu nahoře." Natažený ukazovák zabodl směrem proti obloze. "Už nikdy! Její adresát je hluboko pod jeho nohama... Goodbye!"
"Bye," odpověděla Beth automaticky.
Zatímco hleděla za Balgownieovým odjíždějícím autem, ptala se v duchu, jak se asi právě vede Lilith. Doufala, že její přítelkyně nebude riskovat příliš.
Stratton se objevil vedle ní. "Pojďte," řekl mírně, jako by mezi nimi nikdy žádná hádka nebyla. "Pomůžu vám."

"Vy nejste Flounder!" řekla Lilith. Nedokázala se smířit s tím, co viděla. Znovu sledovala svým zrakem nitky vedoucí z mužova svalstva ke stropu místnosti. "Sledovala jsem Floundera sem. Snad... se vám podobal, ale vy jste to nebyl!"
"X," řekla ta živoucí loutka.
"X?"
"Říkám mu tak. Je to fantom. Obstarává nám jídlo."
"Nám?"
"Mně a těm druhým." Hlava loutky sebou několikrát škubla tam a zpátky, jako by za ni někdo nahoře tahal častěji, než mu bylo milé.
Lilith cítila, jak jí vysychá v ústech. Udělala pár kroků k muži, který tvrdil, že je Flounder. Bez zábran sáhla po jedné z nití, které končily v jeho těle jako nějaké infuzní hadičky.

"Ne," zasípal ten groteskní tvor a pokusil se před ní ustoupit. "Ne. Neubližujte mi... Prosím."

"Nechci vám ublížit," řekla Lilith. Vlákno bylo na dotek měkké a mělo tělesnou teplotu. Opatrně sevřela ruku kolem něj a pocítila, jak se vlákno poddává jejímu stisku, jako by bylo duté. "Kdo mě dopravil do domu? A co je s těmi psy, co mě napadli?"

"Psi?" Flounder učinil bezradné gesto. "Nevím o žádných psech."

Lilith ukázala na křeslo u krbu. Nahý muž na ni působil velice křehkým způsobem, třebaže až na ty nitky netrpěl zjevně žádnou újmou na těle. Zřejmě to byl ten pocit, že má před sebou vězně, co ji znepokojovalo.

"Ještě jednou," řekla naléhavě. "Co je to za nitě, které z vás trčí? Cí je to práce?"

Flounder (skutečně Flounder?) se od ní odvrátil a trhavými pohyby došel zpátky ke křeslu. Lilith fascinovaně pozorovala, jak se vertikální nitky spolu s ním pohybují prostorem. Pronikaly stropem, jako by byl z jakési kaše a ne z něčeho pevného.

"Já nevím. Jakto..." Muž se zarazil. "Jak to, že vy žádné nemáte?"

Znělo to, jako by se mu vymykala z normy. A přesně to ještě zesílilo Lilithin pocit ohrožení, zaměřený speciálně proti ní. Cítila, že ji studují oči, které patří někomu jinému než tomuto muži. Tento ‚Kdosi' nejenže zřejmě pozorně sledoval celou její rozmluvu s Flounderem, nýbrž také každý její, byť sebemenší pohyb, jako by ležela pod objektivem obrovského mikroskopu.

Jakési cizí, nelidské smysly ji zkoumaly.

Flounder to necítí?

Navzdory těm provazcům měla Lilith pocit, že je člověk. Zotročený člověk, který měl spoustu času, aby se poddal svému osudu.

Postavila se mezi něho a pseudooheň v krbu, který nevyzařoval žádné citelné teplo. Avšak to zřejmě muž v křesle vnímal jinak.

"Prosím vás," vzdychl si,

"ustupte kousek stranou. Je mi zima."

Učinila mu po vůli, pokud vůbec nějakou měl.

"Děkuji... Jste tak pěkná. Je mi vás líto. Ostatní budou mít radost."

"Kdo?" Lilith zírala kamsi mimo něho. Nevěděla, kterou z mnoha naléhavých otázek by měla položit jako první.

Flounder se ušklíbl. "Jak to, že vás ušetřil?"

"Kdo?"

"Dům. Tento zatracený pekelný dům!"

Bylo to jen slabé rozčilení. Prázdnota v jeho očích se změnila jen nepatrně.

V příští chvíli se v křesle celý zkroutil. Jako by mu z jedné zornice do druhé přeskakovaly jiskry. Temná elektřina. Provazce se povolily a bezmocně se houpaly.

Zasténal a Lilith přidřepla vedle něho. Dotkla se jeho skráně. "Co je?"

"Nic... Trest... Jako vždycky..."

Lilith mu vyzkoušela tep, skákal nahoru, dolů a bušil do cévní stěny v divokém stakatu.

Rozhodla se.

Zatímco se zvedala, pohlédla ještě jednou ke stropu, kde opticky končila vlákna, vypadající jako nedílná součást Flounderova těla.

"Zůstaňte v klidu tady. Přijdu hned!" zvolala a vyběhla z pokoje.

Na chodbě se skoro srazila s nahou brunetou, které mohlo být tak čtyřicet. Byla poněkud při těle, a když uviděla Lilith, vytřeštila oči. "Kdo...?" začala pomalu.

Lilith ji nechala stát bez povšimnutí, třebaže také ona měla nitky jako nějaká loutka. Rozběhla se zpět do předsíně, odkud vedlo nahoru schodiště.

Bruneta ji následovala alespoň svým hlasem, jako by odhadla její úmysl. "Raději to vůbec nezkoušejte..."

Lilith její radu ignorovala. Vložila nohu na první schod...

... a odletěla nazpět, jako by ji někdo udeřil do celého těla. Ze všech stran současně, jako elektrický šok.

Myšlenky se jí hnaly hlavou zběsile jedna přes druhou. Sotvaže si uvědomovala, že už nestojí, nýbrž se omráčená choulí na podlaze.

Bruneta se objevila nad ní. "Já jsem Liberty. A vy? Přišla jste zvenku? Jak to tam vypadá? Co je tam nového? Od té doby, co Philipp..."

Lilith ji rezolutním gestem přerušila. "Co to bylo?" Ukázala směrem ke schodišti. "Co mě to zadrželo?"

Liberty pokrčila rameny. Její beztvaré prsy se zavlnily. "Nikdo nesmí nahoru. Kromě..."

Vtom se zkroutila.

Jako předtím Flounder.

Monstrózní nitky povolily a ta těžká žena klesla s naříkáním vedle Lilith na tlustý běhoun. Její oči byly strnulé, jako by přesně věděla, co se jí děje, a přijímala to jako spravedlivý trest.

Lilith se zvedla, pocítila nezvyklou slabost, pokoušela se ji setřást, ale pak zaváhala, než znovu položila nohu na první schod.

Pak ji napadl jiný, schůdnější nápad.

Pokusila se proměnit v netopýra, aby se tak dostala do prvního patra, aniž by musela vstoupit na schodiště...

A nic.

Její tělo jí ještě nikdy takto neodepřelo poslušnost. Jednoduše ignorovalo její přání!

Teprve nyní si Lilith v plné míře uvědomila, že nebezpečí, ve kterém se ocitla, je mnohem větší, než se nejprve

domnívala.

Když udělala krok směrem k Liberty, žena bolestně vykřikla.

Lilith ustoupila zase zpět a Liberty se uvolnila.

Co se to tu děje? KDO ovládá tady ty "loutky"?

Vypadalo to, že se to dozví, jen pokud vystoupí po schodišti nahoru.

Pokus dostat se na schodiště opatrnými krůčky se nezdařil. Při druhém pokusu vsadila Lilith na rychlost.

Netušila, co riskuje.

Ani přibližně.

S rozběhem se kousek před schodištěm odrazila a pokusila se vzít několik schodů najednou.

Avšak schodiště se ani nedotkla.

Strašlivá bolest jí projela páteří, zasáhla každou buňku těla a brutálně ji odmrštila nazpět. Současně ji zdrcující silou zbavila vědomí.

Všechno zhaslo.

Dopadnutí na zem už Lilith necítila.

Večer napadl nový sníh.

Beth byla dost znepokojená, že se Lilith stále ještě nevrátila. Prohlédla Balgownieovy balíky, ale nic nápadného nenašla. Jednalo se především o čerstvé potraviny, žádné konzervy. Protože nechtěla, aby se to všechno zkazilo, zaklepala s jednou krabicí v náručí u Strattona.

Nevypadal ani moc překvapeně, že ji vidí.

Beth se ho váhavě zeptala, jestli by měl nějaké využití pro toto zboží. Váhavě přikývl. "Nemyslel jsem si ani," komentoval to rozladěně, "že to bylo myšleno tak doslova, když vaše přítelkyně mluvila o placení v naturáliích."

Beth pokrčila rameny a chtěla se zase otočit, když tu dodal: "Mohu takový dar přijmout jen tehdy, když mi budete obě dělat společnost."

Beth se na něho zkoumavě zadívala. Věděla, že mu Lilith popletla hlavu. Ale nechtěla, aby si dělal falešné naděje na ni. Proto jasně vymezila hranici: "Nejste můj typ. Platí pozvání i dál?"

Vážně přikývl. "Kde je Lilith?"

"Každou chvíli se musí vrátit."

"Už je tma."

"Já vím. Ale ona najde cestu. Co myslíte, kdy asi bude jídlo hotovo?"

"Nejpozději za hodinu."

Beth se vrátila zpět do svého pokoje a vyhlédla z okna. Ještě nikdy neviděla ve víření sněhových vloček nic zlověstného. Dnes tomu však bylo jinak. Obávala se, že Lilith nedocenila nebezpečí a odvážila se příliš daleko. Pokud ten Flounder, kterého sledovala, nebyl opravdu člověk...

Ozvalo se zaklepání.

"Ano?"

Otevřel Stratton. "Můžeme," řekl. Jeho pohled sklouzl po obou zbývajících balících na neustlané posteli. Dost možná ho zajímala i samotná postel.

"Děkuji," řekla odmítavě, překvapena, že už zase uteklo tolik času, "obávám se, že vůbec nemám chuť k jídlu."

"Děláte si starost o přítelkyni."

Nejprve chtěla odporovat. Pak jí to ale připadlo dětinské. Přikývla.

"Sama jste říkala, že není žádný důvod k obavám," připomněl jí Stratton.

"Možná jsem se mýlila. Chtěla jít k domu svého otce a sledovala toho Floundera. Ale už by dávno měla..."

V tu chvíli vykřikl Stratton mnohem bolestněji, než kdy Beth slyšela člověka vykřiknout.

Lilith otevřela oči.

Nad ní se vznášel jakýsi chtivý obličej. Chtivé ruce jí šátraly po celém těle. Přitom se zdálo, že majitele oněch deseti nenechavých prstů mnohem víc zajímá symbiont, než její bujné ženské obliny.

Lilith se rozpřáhla a silně udeřila.

Mělo to bolet - a taky to bolelo.

Také tento muž samozřejmě visel na nitkách, avšak ani ty ho neuchránily před tím, aby nebyl odmrštěn proti komodě. Dotčeně si mnul tvář. "Hej, co to má znamenat?"

"Je libo přídavek?" zeptala se Lilith.

Zvedl obě ruce na obranu. "Za nic na světě!"

"Pak se mi držte od těla!"

Zneklidněně se vydal chodbou pryč. Lilith téměř nevěřila očím, když viděla mužovu rychle mizející erekci.

Liberty zmizela. Místo, kde předtím ležela, bylo nyní prázdné.

Ze směru, kterým zmizel neznámý naháč, k ní dolehly útržky slov, jako by jej ostatní přivítali vzrušenými hlasy.

Lilith vstala. Její tělo bylo místy necitlivé, jinde cítila brnění, jako by přerušené nervy ještě docela nesrostly a nezahojily se.

Bezděky zvedla ruku s vytetovaným netopýrem.

Tetování se změnilo. Až dosud je prakticky necítila, dokonale splývalo s kůží. Nyní však měla Lilith poprvé pocit, jako by vystupovalo. Jako by se to z její dlaně plasticky zvedalo, nebo...

Zarazila se.

Myšlenky se jí náhle divoce rozběhly. Otřásla se.

Nebo jako by se tetování pokoušelo od ní oddělit...!

Lilith až dosud nevěděla, ani jak k tomu tetování přišla. Felidae jí jen stiskla ruku. Ve vlastní dlani, do které krátce předtím sjelo něco jako blesk.

Odehnala tyto vzpomínky. Tak rychle, jak jí to zmlácené tělo umožňovalo, se vrátila zpět do pokoje, kde předtím zanechala Floundera.

Ten už tu nebyl. Křeslo bylo prázdné.

Jak dlouho jsem byla v bezvědomí? ptala se v duchu Lilith. Beth si už jistě dělá starosti. Musím zabránit tomu, aby se vydala za mnou. Aby tu uvěznili i ji...

To však bylo možné jen jedním způsobem: Lilith by musela co nejrychleji opustit dům rodičů svého otce a vrátit se sem, lépe připravená, později.

Cestou k domovním dveřím nepotkala žádnou z těch postav. Nikdo se ji nepokoušel zadržet. Jen pocit, že je neustále sledována, v ní zůstal.

Čím víc se přibližovala ke dveřím, tím víc se jí zmocňovaly pochybnosti, jestli se jí jen tak jednoduše podaří tento dům opustit.

Obavy byly oprávněné.

Domovní dveře nebyly jen prostě zamčené. Budily dojem, jako by ani nikdy nebyly otevřeny.

Lilith se marně namáhala s nimi pohnout. Bez vhodného klíče tu nemohla nic pořídit.

Tu si vzpomněla na X. "Fantoma ", o kterém mluvil údajně pravý Flounder.

Jak s ním ale navázat kontakt? Přes loutky?

Lilith se rozhodla, že na to je stále ještě dost času. Musí to jít taky jinak.

Její pátravý pohled padl na skříňku vhodné velikosti. Zvedla ji a zamířila s ní k nejbližšímu oknu. Bez dlouhého otálení jí mrštila proti oknu.

Ale sklo vydrželo, jako by bylo pancéřované, což ovšem nebylo příliš pravděpodobné.

Avšak v tutéž chvíli se rozlehl přízemím mnohohlasý bolestný výkřik. Z jednoho pokoje se na chodbu vypotácela postava. Pohled na ni Lilith bodl u srdce jak ostrá dýka.

Také tato žena, blonďatá a krásná, byla nahá, visela na nitkách, ale přesto se od ostatních, které Lilith dosud viděla, odlišovala ve zcela podstatném, ale naprosto nečekaném detailu.

Měla výrazně vyboulené břicho. Pod bledou kůží se jí jako čáry na mapě modře rýsovaly žíly.

Těhotná už zdaleka volala: "Ne! Prosím... ne...! Jim to ubližuje... Přestaň, oni to už nevydrží...!"

Třebaže se dalo předpokládat, že mezi pokusy dostat se ven násilnou cestou a utrpením loutek existuje nějaká souvislost, Lilithin rozum se tvrdohlavě zdráhal to přijmout.

Pohled na těhotnou ji zasáhl ještě prudčeji než cokoli jiného v tomto domě.

Žena zavěšená na přízračných provázcích, čekající dítě...

S kým? S nějakou jinou loutkou?

Ta představa v sobě měla něco, co Lilith zraňovalo do hloubi duše.

Proto se Lilith už nepokusila udeřit do okna podruhé. "Kdo jsi?" zeptala se nejistě.

"Cloe. Cloe Burnsová. A ty?"

"Lilith... Co se tu děje, Cloe? Řekni mi to. Mluvila jsem už s Flounderem a s ženou jménem Liberty, ale oba..."

"Nikdo ti to nechtěl říct." Zdálo se, jako by Cloe na svém stavu neshledávala nic děsivého. Láskyplně si pohladila břicho, jako by v něm už cítila nový život.

Lilith přikývla. "Nikdo."

"Mají strach," řekla Cloe.

Lilith měla pocit, jako by před sebou měla světici. Ani ta vlákna, která měla zapuštěná stejně jako Flounder a Liberty do masa, nedokázala znesvětit toto rozkvetlé tělo, připravené zrodit nový život.

"To jsem si myslela," řekla Lilith chraplavě. "Teď, když vidím tebe, připadá mi to všechno ještě mnohem neskutečnější." Krátce se odmlčela, a pak se zeptala: "Víš, kde bych našla X?"

"X?"

"Flounder ho tak nazýval. Toho, co se vám stará o zásoby."

"Charly? Ten nikomu neublíží. Kolikrát mi připadá jako nejubožejší znáš všech."

To měla Lilith za přehnanou soucitnost. "Aspoň nevisí na těch... nitích. Může se volně pohybovat."

"Tomu skutečně věříš?" Cloe se na ni skepticky zadívala.

"Cloe, musím odtud," řekla Lilith naléhavě. "Můžeš mi pomoci?"

Cloe se hořce usmála. "Kdyby někdo z nás mohl, dávno by utekl. Odtud není návratu. Tohle se stalo naším domovem. Smiř se s tím, jinak..."

"Jinak?"

Cloe pokrčila rameny. "Jak to, že nemáš vlákna? Nechtěl tě? Ne, to bys tu nebyla."

Lilith ji zamyšleně pozorovala. "Předtím, když jsi přišla, to vypadalo, že ty jsi mým pokusem rozbít okno netrpěla. Jak je to možné?"

"Mám privilegia, dokud nedonosím dítě."

Lilithin úžas byl stále větší. "Kdo to řekl? Myslím, mluvil o tom s tebou někdo?"
"Ne."
"Tak co ti dává tu jistotu?"
"Cit."
Lilith se vrátil naléhavý dojem, že přešlapuje na místě. "Můžeš mě dovést k ostatním?" zeptala se.
Cloe přikývla.
"Kolik vás je?"
"Dva tucty."
"Tolik?"
Zdálo se, jako by přemýšlela, co na to odpovědět.
Lilith mávla rukou. "To je dobré, pojďme."

"Stalo se to před rokem. Pracoval jsem tenkrát taky v tom krámu. Mezi Lindou a mnou se zdálo být všechno jasné, chtěli jsme se brát. Ona... byla taková veselá. Pihy na nose, čerta v očích..." Petr Stratton se zarazil.
Beth se ani nepokoušela na něho naléhat. Seděl v obýváku v křesle, bledý jako stěna. Tu a tam upil ze své sklenky whisky. Také Beth držela stejnou sklenici v ruce, ale nepila skoro vůbec.
"Už tenkrát chodíval Flounder pravidelně na nákup. Okamžitě mi byl nápadný svým podivným chováním. Nikdy neřekl ani slovo, také jeho seznam zůstával pořád stejný. ‚Ovoce, zelenina a saláty podle sezóny', to je přizpůsobivý, kdykoli se hodící pojem. Zbytek byly brambory, vejce, sýry, mléko, nikdy žádné maso. To by taky v Balgownieově krámu nedostal, musel by k řezníkovi. Ale tam Flounder nechodil. Balgownie byl ve vesnici jeho první a poslední adresou. No jistě, někteří lidé jsou sami pro sebe, a nemusíme je proto odsuzovat. Ale časem mě napadlo, že mezi mým budoucím tchánem a tím holohlavým zákazníkem Flounderem něco není v pořádku.
Balgownie je hrozný skrblík. Každý šilink dvakrát obrátí, než ho vydá. Linda byla vždycky držená na krátké oprati, čímž nechci naznačit, že bych se od ní chtěl nechat vydržovat. Právě naopak."
"Co nebylo mezi Balgowniem a Flounderem v pořádku?" zeptala se Beth.
Stratton pokrčil rameny. "Nikdy neplatil." Znovu si zhluboka lokl, vyprázdnil skleničku a znovu ji naplnil z láhve stojící na dosah. "Když říkám nikdy, myslím opravdu nikdy. Od něho nešla přes pult do pokladny ani grešle! A dodnes se na tom nic nezměnilo."
"Jste si tím jistý?" zeptala se Beth pochybovačně. "Třeba platil jednou za měsíc, nebo v ještě větším časovém rozpětí."
"Za prvé," zavrtěl Stratton hlavou, "už to se k Balgownieovi naprosto nehodí a za druhé, jsem se na to zeptal jeho samotného i Lindy. Byl jsem zvědavý. Flounder vzbuzoval můj zájem."
"No a?"
"Můj tchán mi šel skoro po krku. To byl rachot, na jaký nikdy nezapomenu. Tak agresivního jsem ho zažil pak už jenom tehdy, když se stalo to s Lindou..."
Beth se zase držela nazpět. Tohle byl bod, o kterém se Strattonovi zjevně mluvilo ze všeho nejhůř. Když předtím tak bolestně zasténal, muselo se v něm uvolnit všechno tak dlouho potlačované. Zmínka o Flounderovi všechno uvolnila.
"Linda a já jsme často chodili na dlouhé vycházky. Jednoho dne vedla naše cesta kolem Flounderova domu. Chodíval jsem už častěji kolem něj sám. Víc než ta zeď a stromy za ní nebylo nikdy vidět. Zavedl jsem řeč na toho divného zákazníka, který se nestýká s nikým ve vesnici kromě Balgowniea, a všiml jsem si, jak Lindina ruka v mé strnula. Když jsem se jí zeptal, co ji a jejího otce na tomto tématu tak rozrušuje, najednou prudce odtrhla pohled od Flounderova domu na útesy nad mořem. A pak se stalo to, na co nikdy nezapomenu, ale co mi dodnes zřejmě nikdo neuvěřil."
Znovu vyprázdnil sklenici, ale už nenalil, nýbrž stiskl ji oběma rukama.
"Najednou stál Flounder před námi! Vůbec jsem ho neviděl přicházet. Najednou byl tu, v jediném okamžiku. Mlčky položil ruce na Lindino a moje rameno. Zeptal jsem se, co to má znamenat. Mlčel. Potom se otočil a rozběhl se k bráně. Linda se strnulými pohyby vydala za ním. Šel jsem za ní a vyzýval ji, ať se zastaví, nebo mi aspoň vysvětlí, proč jde za Flounderem. Neřekla ani slovo a vypadala, jako by byla úplně mimo. Pak jsem se jí postavil do cesty. Musel jsem ji držet v náručí. Připadalo mi to, jako by se v jediném okamžiku pomátla. Dostal jsem strach a vlekl jsem ji pryč od Flounderova domu. Jeho majitel mezitím zmizel, aniž bych si byl jistý, jestli skutečně prošel branou, nebo ne."
Stratton sebou trhl, vzpomněl si na skleničku ve svých rukou a postavil ji na stůl, aby ji nechtěně nerozbil. Jeho oči prozrazovaly, že ani v jedné fázi svého vyprávění nepřeháněl. Byla to střízlivá pravda, třebaže on sám už tak moc střízlivý nebyl.
"Když jsme pak šli podél pobřeží domů, tenkrát jsem bydlel u Balgowniea, nedostal jsem z Lindy jediné rozumné slovo. Byla téměř apatická. Když jsme pak došli na útes, najednou se změnila. Vytrhla se mi, vykřikla jako smyslů zbavená a vrhla se do propasti. Nemohl jsem jejímu zřícení zabránit, sám jsem skoro ztratil rovnováhu. Když jsem pak sešplhal dolů a prohlédl Lindu, byla už dávno mrtvá..."
"A co bylo dál?" zeptala se Beth. "To vypadá, jako by v tom měl nějak prsty Flounder."
"Zdejší lidé to viděli jinak." Stratton pokýval hlavou. "Myslí si, že jsme se pohádali. Ach, nikdo netvrdil, že jsem ji dolů shodil. Ale většina byla toho názoru, že nejsem zase tak docela bez viny na Lindině zkratovém jednání."
"Považují to za sebevraždu?"
"A za co jiného by to měli považovat?"

"O Flounderovi jste jim nic neříkal?"
"Ale ano, Lindinu otci. Nazval to zatracenou, bídáckou výmluvou. A také nikdo jiný o tom nechtěl nic slyšet."
Beth zavrtěla hlavou. "Proč jste tedy odtud neodešel? Já být na vašem místě, už bych tady nevydržela."
Rty se mu roztřásly. "Nemohu. Mnohokrát jsem si říkal, že musím jít k Flounderovi a přimět ho, aby promluvil. Ale dosud jsem k tomu nenašel odvahu."
Beth vstala.
Stratton k ní vzhlédl. "Zůstaňte ještě. Nechoďte teď pryč. Dnes nevydržím být sám."
"Nemohu zůstat," odpověděla Beth, sice s lítostí, ale naprosto odhodlaně. "Musím zjistit, proč se Lilith nevrátila! Když bude třeba, přinutím Floundera mluvit. Máte nějakou baterku? Mohl byste mi vysvětlit cestu k Flounderovu domu?"
"V noci? Ve sněhu?" Stratton zděšeně zavrtěl hlavou. "To by bylo šílenství. To nedovolím!"
"Jestli si myslíte, že si můžete dovolit ještě jednoho nepřítele..."
"Koho máte na mysli?"
"Sebe."

To je tedy divná sebranka, pomyslila si Lilith, když v Cloině doprovodu vstoupila do zřejmě největší místnosti v celém domě. Byl to salon, jak jej znala z Felidaeiny vzpomínky. Tady Lancasterové přijímali společnost, tady se konala obchodní i přátelská setkání.
Tady se Felidae poprvé přiblížila k Robertu Lancasterovi, nebo on k ní. Tenkrát, před více než sto lety...
Více než tucet párů očí se obrátilo k Lilith. Flounder mezi nimi nebyl, Liberty ano. Jakmile se na ni Lilith podívala, sklopila oči. Mužských a ženských "loutek" tu byl přibližně stejný počet. Žádná na sobě neměla jediný kousek oblečení. A přece se zdálo, že necítí žádný stud. Možná ale byli v tomto směru otupeni. Další těhotnou mezi nimi Lilith neobjevila.
"Chtěla by si s námi promluvit," řekla Cloe dost hlasitě, aby to všichni slyšeli.
Okamžitě přeletěl po napjatých a vyděšených tvářích stín panické hrůzy.
Lilith se cítila značně nepříjemně. Zřejmě jí dávali za vinu, že měli záchvaty bolestí.
Ticho se kolem Lilith stahovalo jako síť. Pochopila, že všichni čekají, až promluví ona.
"Pokusím se vám pomoci," řekla. "Ale napřed musím sama najít cestu ven. Může mi při tom někdo pomoci?"
Už když to říkala, nevěřila sama, že jí někdo odpoví kladně.
Všichni zde viseli na nitích.
Byli zotročeni.
Jak dlouho už?
A kým?
Na její otázku nikdo nereagoval. Cloe vzdychla: "To jsem si myslela."
Lilithin pohled klouzal velikou místností, jejíž okna byla zakryta damaškovými závěsy. Byl tu krb, větší než ten, u kterého se choulil Flounder. Také v něm plápolal nepravý, jen iluzorní oheň. Mobiliář, sochy, lustry, malby... všechno odpovídalo obrazu, který si Lilith nesla v paměti.
Jen jedno ne.
Na krbové římse stála bledá lebka.
Lidská lebka, připomínající spíš zrůdnou trofej než memento mori.
Ať už to mělo být cokoli, bylo to nechutné.
Náhle si Lilith všimla, že pohledy přítomných se už neupírají na ni, nýbrž někam mimo ni.
K něčemu za jejími zády.
Cloin hlas jí podal vysvětlení. "Charly je tady," řekla.

Jeli autem, kam to až bylo možné. Vůz neměl pohon na všechna čtyři kola, a pod sněhem se tvořilo náledí.
"Nemusíte jít se mnou," řekla Beth. "Jestli chcete, můžete počkat tady. Nejsem tak bezmocná, jak si myslíte."
Strattonova tvář byla už zase uzavřená. Půjčil jí holínky, které kdysi v hotelu zapomněl nějaký host. Společně ve světle silné svítilny šplhali do svahu, vedoucímu k Flounderovu domu.
Po chvíli narazili na napůl zaváté stopy, které podle své velikosti mohly patřit Lilith. K jejich úžasu tu nebyly žádné jiné, větší.
"Je tu ještě nějaká jiná cesta, kudy mohl Flounder dnes v poledne jít?" zeptala se Beth. Na ochranu proti stále ještě padajícímu sněhu si zahalila hlavu šálem.
Strattonovy vlasy se vlhce leskly. Zavrtěl hlavou.
Byl to namáhavý pochod. Beth musela krátce zalapat po dechu, její svaly byly docela vyčerpané. Dlouhou jízdu autem ze včerejšího dne stále ještě cítila v kostech.
O čtvrt hodiny později dorazili k usedlosti ponořené do tmy.
Beth ji bezděky musela srovnávat s bohatě osvětleným Cravenovým sídlem. Hluboká tma, na kterou narazila zde, v ní vyvolávala nepříjemný pocit.
Flounderova rezidence vypadala neobydlené. Za zdí, vypadající jako bílá hradba, se neprojevovala jediná známka

života.

"Musíme si dávat pozor na psy," řekl Stratton. "Varoval jsem před nimi i Lilith."

Beth stiskla rty. Náhle si uvědomila nesmyslnost svého počínání. Jestli Lilith skutečně narazila na něco, co se nacházelo mimo lidskou představu, jak by pak ona mohla něčeho dosáhnout?

"Co je?" zeptal se Stratton. "Vrátíme se?"

Kdyby se nezeptal, snad by o tom i sama uvažovala. Takto se ale v ní probudil její vzdor.

Nebezpečná hrdost.

"Ne." Zastavila se před zrezivělou branou a zalomcovala jí. Nejprve se nepohnula ani o milimetr, ale pak se najednou otevřela při minimálním tlaku.

"Sakra," zašeptal Stratton.

"Co je?"

"Poznal jsem vás mezitím dost na to, abych věděl, že tohle byla poslední šance, jak vás ještě zadržet."

"Zřejmě mě opravdu znáte už velmi dobře," řekla.

Paprsek svítilny běžel před nimi.

Obloha byla bez hvězd, ale samotná země vypadala jako posetá hvězdami. Všechno se třpytilo, jako by světlo vytahovalo z jednolité vrstvy sněhu jednotlivé sněhové vločky.

"To není možné," ujelo Beth krátce nato, když světlo dopadlo na stromy kolem neviditelné cestičky. "Listí v zimě?"

Stratton na to neřekl nic. Jen významně vyrazil vzduch z plic a pak se znovu hlasitě nadechl.

Když se z vegetace vynořil dům, Beth se téměř zapotácela pod příšernou tíhou, která z tohoto stavení vyzařovala.

Tíhou a přitažlivostí.

Chtěla jít dál, když vtom světlo svítilny dopadlo na něco, co Beth i Strattona na místě přimrazilo.

Náhle už nebyli sami. Krátký pohyb baterkou prozradil, že jsou obklíčeni. A sice smečkou svalnatých, zubatých, slintajících čtvernožců s krhavýma očima, kteří jim nedopřáli ani chvíli na rozmyšlenou a okamžitě přešli do útoku.

Beth nejednou četla rešerše o útocích bojových psů v oblasti Sydney. A přece to bylo něco docela jiného, stát nyní takovýmto živým strojům na zabíjení tváří v tvář.

"Do prdeléé!" zaječela ještě, vzápětí však byl její výkřik přehlušen.

Nocí třeskl ohlušující výstřel. Z místa, kde stál Stratton, vyšlehlo ohnivé kopí. Beth pochopila, že si s sebou vzal zbraň a nyní ji bez váhání použil. Ale nedalo se zjistit, jestli nějakého psa zasáhl.

Beth pomalu ustupovala před psy, až jí další cestu zastavil dům. Ale uvnitř jako by nikdo výstřel neslyšel a nehodlal cokoli podniknout.

"Do prdele!" vykřikla Beth ještě jednou. "Floundere, sakra, zažeňte ty psy...!"

Oči dotírajících bojových psů ze zle leskly. V této zasněžené zahradě působilo všechno, dokonce i ten útok, do jisté míry neskutečně.

Tuto míru překročil Stratton, když vystřelil podruhé.

Beth se zdálo, jako by viděla kulku udeřit do jednoho z těl. Tupě to plesklo a pes se zapotácel.

Smečka se zarazila.

"Pojďte!" zasupěl Stratton a divoce se po ní zadíval. "Musíme odsud zmizet, a to hned! Je jich příliš!"

Beth sdílela jeho názor. V tuto chvíli ustupoval i Lilithin nejasný osud do pozadí. Stratton stál rozkročený ve sněhu a revolver svíral v obou rukou. Zatímco se pomalu otáčel, kontroloval zbraní půlkruh, který kolem nich vrčící pitbullové utvořili. Zasažené zvíře nebylo vidět. Muselo se někam odplazit. Snad teď někde leželo a umíralo.

"Sakra, co to je...?"

Beth se nemohla hnout z místa. Opírala se zády o dům a nemohla se odtrhnout. Jako by ji něco drželo.

Něco silnějšího než jakýkoli magnetismus.

"Co je?" zvolal Stratton, jenž stejně jako Beth poznal, že jeho zbraň smečku zastraší jen dočasně. "Na co čekáte? Nebuďte blázen. Nevěřte, že Flounder ty své zabijáky odvolá. Já..."

"Já vím!" vyprskla Beth vztekle. "Však já bych ráda šla. Ale nejde to! Něco mě drží!"

Na okamžik odtrhl pohled od psů. Nebylo však jasné, jestli skutečně pochopil, co mu chce říci.

"Sundejte si kabát!" poradil jí.

O to se Beth pokusila už dávno. Ale ne její kabát, ona sama byla chycena. Jako by se jí na tisíc drobných háčků zaseklo do masa! Příliš prudký pohyb by jí musel vyrvat kus masa z těla...

Pak řekla Beth něco, čeho se sama zděsila: "Zmizte, Petře! Pokuste se aspoň vy uniknout!"

Chraplavě se zasmál.

"Vy jste se musela zbláznit. To nikdy neudělám! Už nikdy..."

V tu chvíli se smečka znovu pohnula.

"Jděte," řekla Beth ještě jednou.

Dál se nedostala.

Najednou měla pocit, jako by se propadala do tekoucího písku. V jediném okamžiku se pozpátku vnořila do husté hmoty, která jí docela obklopila, vnikla jí i do úst a ostatních tělesných otvorů.

Bylo to bezbolestné, ale ztratila nejprve orientaci a pak i vědomí.

Když se po kdoví jak dlouhé době opět probrala, bylo všechno kolem jiné.

Psi nikde. Stratton taky nikde, ani stopy po něm.

Kde to jsem?

Podívala se na sebe a uviděla, že je nahá.

A přála si, aby to už bylo vše.

Lilith se otočila. Hleděla do očí tvorovi, jehož původ jí byl přinejmenším právě tak záhadný jako původ těchto loutek, či toho, co je ovládalo.

"Jďhete," řekl X (nebo Charly) hrdelním tónem. "Nhechte nás samhotné!"

Lidé na nitkách toporně prošli kolem Lilith a poslušně opustili salon. Včetně Cloe.

"Ještě se uvidíme," zašeptala, když míjela Lilith. Znělo to tak důvěrně, jako by se do ní za tu krátkou dobu zbláznila.

"Takže tedy umíš mluvit," pravila Lilith nově příchozímu. "Aspoň něco pro začátek. Kdo mě sem donesl? Ty?"

"Dhej mhi šathy."

Až v tuto chvíli si Lilith uvědomila, že ten, koho původně považovala za Floundera, je sice bez vodicích nití, ale stejně jako všichni nahý. Jeho omšelé oblečení bylo pryč.

Proto nemohl skrýt, že mu chybí veškeré primární pohlavní znaky, a kromě hlasu dokonce i ty sekundární. Nejen ty skutečně zjevné, jako penis nebo varlata. Neměl ani prsní bradavky, ba vůbec žádný jednoznačně maskulinní znak. Kůži měl po celém těle hladkou a růžovou jako mimino.

"Thy fathy!"

Zřejmě ani jeho vady řeči nebyly úplně ustálené. Tyto nuance způsobovaly, že mu bylo těžko rozumět. Ale tahle výzva byla jednoznačná.

"Proč?" zeptala se Lilith.

Nikdo nevěděl lépe než ona, že symbiont nemůže odložit, i kdyby chtěla.

"Šššadhne otasky!"

"Kdo tady má hlavní slovo?" vzpomněla si Lilith na Cloina slova. "Ty přece ne. Dám ty šaty nanejvýš tomu, kdo tě poslal. Doveď mě k němu!"

"Nhapšššed thy šššathy."

"Jestli je tak chceš, musíš si je vzít."

Lilith ani zdaleka nebyla tak klidná, jak se tvářila. Ale dospěla k přesvědčení, že nemá smysl otálet. Dům rodičů jejího otce byl zneužit nějakou mocí, o jejíž identitě mohla zatím jen spekulovat. Nevzpomínala si ani, že by ve Felidainých vědomostech byla o něčem takovém jediná zmínka. Zlodějka kalichu před více než sto lety dohnala rodinu Lancasterových k finančnímu krachu a Seanovy rodiče ke smrti. Jeho otec Robert zemřel ve vězení a ani Margo, jeho matka, rány osudu neunesla.

"Thy še ždláháš?"

Lilith zavrtěla hlavou. "Navrhuji ti obchod, ať už jsi kdokoli nebo cokoli."

"Obchod?"

"Ty mi prozradíš, co se to tu děje a kdo za tím vším stojí, co se tady s těmi lidmi stalo, a já ti půjčím svém šaty. Moc radosti ti stejně nepřinesou."

"Šššádny obchod," odpověděl Charly monotónně. Poněkud překvapivě se obrátil a nechal Lilith být.

Nečekala, že se vzdá tak snadno.

Šla za ním.

Běžel po chodbě směrem k domovním dveřím. Na chvíli Lilith dokonce napadlo, že ji snad skutečně chce pustit ven. Avšak v předsíni se obrátil a nezamířil ke dveřím, nýbrž na schodiště, vedoucí do prvního patra.

Lilith s napětí sledovala, co se bude dít. Neměla nejmenší důvod Charlyho varovat.

Skutečně ne, jak vzápětí zjistila. Tento bezpohlavní tvor se rozběhl po schodech bez jakýchkoli problémů.

Lilith stále ještě nevylučovala, že ho má následovat. Že ji chce dovést k tomu, kdo ho poslal.

Když se však opatrně přiblížila ke schodišti, poznala svůj omyl. Pronikavá bolest jí projela celým tělem při nejmenším pokusu vstoupit na schody.

Lilith se zapotácela nazpět.

Charly zmizel nahoře.

"K čertu!" křikla za ním. Byla si jista, že buď on, nebo ona moc, která je tu všechny věznila, ji slyší. Stejně jistá, jako tím, že je i nyní sledována. Z každé stěny, z každého obrazu. "Co po mně chceš? Kdo jsi? Go to tady provádíš s těmi lidmi?"

Ticho.

Charly se nevrátil ani po několika minutách.

Odnikud nepřicházel ani nejmenší zvuk. Lidské loutky se asi stále ještě cítily být vázány Charlyho příkazem. Ale snad jen prostě měly strach před dalšími šťouravými otázkami, na které nemohly odpovědět bez bolesti.

S jedinou výjimkou. Lilith se vydala hledat Cloe.

Postel představovala v pokoji jediný kus nábytku naprosto jednoznačného významu. Všechno ostatní byla výzdoba, jaká se mohla vyskytovat v kterémkoli jiném pokoji, do kterého Lilith při svém hledání Cloe nahlédla.

"Věděla jsem, že přijdeš," řekla těhotná. Ležela v posteli na zádech a hladila se po břichu. "Ale nemyslela jsem si, že budeš pořád ještě oblečená a že nebudeš mít..."

"Nitě?" Lilith za sebou zavřela dveře a posadila se vedle Cloe na okraj postele. "Pověz mi víc o tom, co se tu děje. Jak dlouho jste tady už drženi?"

Tato otázka přivedla dokonce i vyrovnanou Cloe do rozpaků. Chvíli to vypadalo, jako by se chystala propuknout v pláč. Ale pak jen naprázdno polkla a zeptala se: "Který rok se teď píše tam venku?"
"Začátek roku 1996," odpověděla Lilith pohotově, třebaže s nevysvětlitelným knedlíkem v krku.
"Už je to tedy deset let, co k nám dorazil Philipp..."
"Philipp?"
"Ten byl dosud poslední. Dům ho přijal v létě roku 1986."
"Dům ho přijal?"
"Jako nás všechny," přikývla Cloe.
"Vy tedy tady takto žijete už víc než deset let?"
"Ještě víc," potvrdila. "U mne to už je..." Krátce se zamyslela, "...osmnáct let."
"Tomu nemohu uvěřit."
"Tak nevěř."
"Ty i většina z vás vypadáte zdravě. Jen Flounder..."
"Flounderem to všechno začalo. Je z nás nejstarší."
"Kolik mu je?"
"Pokud je pravda, co o sobě dřív vykládal, musí mu být nejméně sto padesát let."
"Sto padesát?"
"Bylo mu kolem čtyřiceti, když ten dům koupil. Všechny detaily neznám. Už o tom nemluví. A něco taky člověk zapomene, když beztak nemá naději, že by se kdy odtud mohl dostat..."
"Vždycky je naděje!"
"Jak dlouho jsi tady ty?"
"Necelý den."
"Tak ještě pár dní počkej a pak mi řekneš, co zbylo z tvého optimismu. U nás jsou to už desetiletí."
"Čekáš dítě. Nemůžeš být bez naděje, jinak bys nemohla..."
Cloe se zasmála. Půvab její tváře se odloupl jako suchá slupka. "Myslíš, že se mě někdo ptal?"
"Tys byla..."
"Ne, to ne. Mám Philippa ráda. Trávíme spolu spoustu času. Času máme až moc. Hladem netrpíme. O to se stará Charly. Vodu máme z pumpy. Je tady místo pro každou naši denní potřebu. Všechno je čisté, třebaže nikdo neutírá prach ani se o nic nestará. Člověk si zvykne i na ty nitě..." Prsty se dotkla jednoho z vláken, ztrácejících se druhým koncem ve stropě.
Lilith sledovala její pohled, zatímco dál přemýšlela o Flounderově stáří.
"Co je tam nahoře?" zeptala se nakonec.
Cloe pokrčila rameny. "Nevím. Zdá se, že o tom nemá nikdo potuchy. Ale skoro každý by to rád věděl."
Lilith potlačila vnitřní neklid, který se jí počínal šířit útrobami. Ne, pomyslela si. Ještě to tak!
"Tak je to pořád," pravila Cloe se stařeckou vyrovnaností, jaké by se u ní nikdo nenadál. "Mnozí se pravdy bojí. Pro mnohé je zdejší pobyt snesitelný jen proto, že neznají, co je za tím."
"To zní velice zoufale."
"Je to jak chůze na ostří nože. Všichni stojíme před rozhodnutím, jestli se zbláznit, nebo si sami předstírat jistou míru normálnosti."
"Nikdy se tu nikdo nepokusil o sebevraždu?"
"On by to nedovolil."
"Ale jak to můžeš vědět?"
Cloe se nepatrně usmála. "Já jsem to zkusila."
Lilith zatnula ruce v pěsti. "Musí přece být nějaké východisko!"
"Takové, které ani za sto let nikdo nenašel?"
"Já nevisím na nitích. Třeba právě v tom je má šance. Odpověď se musí nacházet tam nahoře!" Ukázala ke stropu. "Musím jen najít způsob, jak se dostat na schodiště... Co je?"
Cloin obličej se zkřivil.
"Potrestal tě?" zeptala se Lilith, stěží krotíc svůj hněv..
"Nepřímo," odpověděla Cloe stísněně a na čele jí vyvstaly kapičky potu. "Jsou to bolesti. Už jsem je měla několikrát."
"Jsi první těhotná za celou tu dobu?"
Cloe přikývla.
"Divím se," přemýšlela Lilith nahlas, "že to dům připustil."
Cloe neodpověděla. Jen změnila dýchání, aby se lépe vyrovnala s bolestmi.
Po pár minutách byly pryč. Ale Cloe vypadala velice vyčerpaně a Lilith to připomnělo její vlastní únavu.
"Mohu si lehnout vedle tebe?" zeptala se, aniž by přemýšlela, jestli je radno v tomto domě usnout.
"Samozřejmě."
Brzy nato Cloe usnula. Lilith naslouchala jejímu lačnému dýchání, které muselo živit dva. Zírala do stropu a v duchu se tázala, co to tam nahoře může být. Určitě něco strašného. Něco, čemu naprosto nezáleží na lidech, pro co jsou jen nástrojem uspokojení hravých nebo existenčních potřeb.
CO je to nahoře?
Lilith byla přesvědčena, že najde prostředek proti tomuto nebezpečí, třebaže zatím ani netušila, o co jde.
Musím se dostat nahoru, jakkoli. MUSÍM, uvažovala.
Zavřela oči. Současně ji počalo něco svědit na ruce. Právě tam, kde se nacházelo její tetování.

Aniž by se podívala, poškrabala se na dlani, čistě automaticky. V myšlenkách se stále ještě obírala otázkou totožnosti onoho zločinného stvoření, které tu vládlo.

A tu se to stalo.

Najednou jako by se cosi oddělilo od její svědící dlaně.

Lilith otevřela oči.

Spatřila jakýsi stín, který s mávajícími křídly narazil do stropu a...

Najednou viděla scénu jakoby z dvojí perspektivy. Jednak z postele očima sledovala stín. A jednak viděla sebe samu jakoby z pohledu onoho stínu!

Pocítila omračující úder, když fantom narazil na strop a nepodařilo se mu jím proniknout. Byl odražen Lilith nazpět do dlaně. Jako blesk. Jako tenkrát, když Lilith seděla vedle Felidae v Bethině bytě a vrátilo se k ní něco, co jí přineslo ty obrazy z Polska.

CO TO JE?

Také na této straně stropu na ni čekala hádanka. Hádanka, spočívající Lilith v dlani.

Byla přesvědčena, že jí tetování na krátkou chvíli z dlaně zmizelo a teprve nyní se zase vrátilo.

Jako omámená se nadzvedla na posteli.

Cloe si ničeho nevšimla. Stále ještě spala.

Lilith se dotkla stylizovaného netopýra ve své dlani. Tetování už nebylo vystouplé, jako předtím u schodiště. Zase bylo naprosto necitelné.

Pokoušela se pochopit, co právě zažila.

Dvojí vidění. Současně. Z různých úhlů...

Vyčerpaně znovu klesla na postel. Jako by ji ta záhadná událost odčerpala část sil. Muselo to tedy být skutečné...

Lilith zavřela oči.

Když pak její vědomí přešlo do spánkové fáze REM a zrodil se v něm první sen, jako by se strop nad ní dal do přízračného pohybu.

Vedle silných vláken ukončených v Cloině těle vyrazily ze stropu nové výběžky, podobné vzdušným kořenům.

Pomalu, jakoby naslepo, se spouštěly dolů k Lilith.

Když byla Beth před jeho očima vtažena skrze zeď do domu, dostihla Petra Strattona naplno jeho minulost. Jako následkem zemětřesení se v něm zřítily všechny myšlenkové konstrukce, které si od Lindiny smrti vybudoval. Od samého počátku byl přesvědčen, že šlo o něco víc než pouhou sebevraždu. Flounderovo záhadné objevení a zmizení. Lindin náměsíčný stav...

To se nedalo ani srovnat s tím, co se stalo zde.

Člověk, který je najednou prostě pohlcen pevnou zdí, avšak zůstane po něm veškeré jeho oblečení, jakož i svítilna, kterou Beth držela v ruce! Nyní ležela na sněhu a přízračně dál ozařovala okolí!

A ještě něco naprosto absurdního: neprůstřelní psi, kterým olovo, jímž je prošpikoval, ani v nejmenším neublížilo!

Stratton naprosto přesně věděl, koho ze smečky zasáhl. Už prvním výstřelem.

Byl to pitbull, který byl snad ještě o něco agresivnější než ostatní, který cenil zuby ještě výhrůžněji než zbytek skupiny. Krev, kterou krátce zahlédl na jeho srsti, najednou docela zmizela, jako by ji tělo samo od sebe asimilovalo.

Nejsou přirození, bušilo Strattonovi ve spáncích. Taky nejsou přirození... Stejně jako ten dům...

Za divoké palby se vrhl dopředu. Prorazil průchod mezi Flounderovými zabijáky.

Stratton vystřílel kompletní zásobník. Strach mu ohýbal prst znovu a znovu. Nedokázal přestat, ani když už se ozývalo jen cvakání naprázdno.

Zásobník byl prázdný a náhradní munici si nevzal. Stejně to nemělo význam. Naprosto žádný.

Žádný zásah mu nebyl nic platný.

V běhu se Stratton ještě obrátil a mrštil neužitečnou zbraň proti svým pronásledovatelům.

Zasáhl jednoho pitbulla do čenichu, avšak ten se tím nenechal ani na okamžik odradit od dalšího pronásledování.

Byli pořád všichni za ním.

Nechávali mu malý náskok, jako by ho nechtěli připravit o iluzi, že jim může uniknout.

Stratton v to už nedoufal. A přece se v něm něco vzpíralo, aby se zastavil a počkal, až ho zuby smečky roztrhají na kusy. Běžel zpět ve svých vlastních stopách, štván panickou hrůzou. Bylo příliš rozdílné cítit se být teoreticky obrněn vůči vlastní smrti a skutečně ji cítit v patách.

Proběhl bránou. Když ji za sebou přibouchl, pocítil krátkou, klamnou naději, že to dokázal. Zeď byla příliš vysoká, mříže příliš husté, aby...

Přibližovali se k němu zleva i zprava. Krvavě rudé oči, zářící do bledé, sněhem osvětlené noci.

Kde našli ve zdi díru, nebo jestli ji vůbec potřebovali, Stratton nevěděl. Věděl jen, že musí znovu utíkat, že se nesmí zastavit.

Najednou během svého nesmyslného útěku pochopil, kam ho ženou.

K útesům. Jako tenkrát.

Lindo, blesklo mu hlavou. A ještě o něco zoufaleji: Jdu za tebou!

Někdo jí zatřásl.

Lilith se vytrhla ze spánku. Nejprve nechápala, proč je obklopena takovou neproniknutelnou tmou. Pro její oči nebyla obvyklá taková absolutní temnota.

"Co je to?" zaslechla Cloin výkřik. "Proboha, co je to za pytel? Kde má ta zatracená věc nějaký zip?"

"Jak to vypadá?" odpověděla protiotázkou Lilith.

"Černé jako uhel. Je to podobné jako ta věc, kterou jsi měla na sobě, jen je to úplně uzavřené."

"Obávám se, že to žádný zip nemá..."

Lilith se plné soustředila na symbiont. Přestaň! Pusť mě ven! pomyslela si naléhavě.

Odpovědi se nedočkala. Od té doby, co se lékařský tým pod vedením doktora George Romana rýpal v jejích proměnlivých šatech a pomocí nejmodernější laserové techniky z nich kousek "amputoval", se symbiont plně nekontroloval. Lilith s ním už nedokázala vždycky udržovat kontakt. Pořád ještě dokázal plnit, co od něho Lilith chtěla, ale nedokázal jí už nic sdělit.

Jako by měl vyříznutý jazyk...

V příští chvíli to muselo z hlediska Cloe vypadat, jako by se Lilith loupala z kůže. Symbiont se stahoval zpět.

"Fuj, už jsem si myslela, že tu věc budu muset rozřezat!" přivítal Lilith na světlo Cloin hlas. Těhotná vypadala, že še jí značně ulevilo. "Když jsem se probudila, najednou jsi už vedle mě neležela ty, ale..."

"To jsem byla pořád já," uklidňovala ji Lilith.

"Jak jsi to udělala?" Cloe nedůvěřivě sledovala to, co z ochranné schránky zbylo.

"Jinak sis nevšimla ničeho?" chtěla vědět Lilith.

"Ne. Měla jsem?"

"Nevím. Bez důvodu se to určitě nestalo. Možná se něco pokusilo mě napadnout."

Cloe se na ni pochybovačně podívala. Lilith ale po ní vůbec nežádala, aby jí věřila. Opět v sobě pocítila onen neklid, silněji a naléhavěji než před usnutím. Žízeň!

Chtěla něco říci, ale Cloe si přiložila prst na rty, udělala "psst!" a trochu naklonila hlavu stranou.

Také Lilith nyní zaslechla, že mimo pokoj jako by nastal nějaký rozruch. Vstala, došla ke dveřím a otevřela je. A když se pak ještě jednou otočila, uviděla, jak se Cloe zkroutila.

"Už zase?" zeptala se.

Těhotná ale jen mávla rukou. "Běž. Podívej se, co se děje. Přijdu za tebou. Už to zase přestává..."

Lilith zaváhala.

Ale pak zaslechla ve směsici hlasů jeden, který jí vyrazil dech.

Beth?

Chodbou se dostala do předsíně, kde se původně sama probudila.

Několik nahých lidských loutek obklopovalo právě tak svlečenou, chlapecky štíhlou ženu, která ležela na zemi a škubala se v jakýchsi křečích.

Třebaže nemohlo být pochyb, kdo to je, nebyla v první chvíli Lilith schopna k Beth se přiblížit.

Jak ochrnutá zírala na spleť na prst silných provazců, které z těla její přítelkyně vedly nahoru ke stropu a mizely v něm.

Cloe věděla, co znamenají ty opakující se návaly bolesti. A to cosi na druhé straně vodicích vláken to vědělo také.

Pojď, šumělo jí v krvi, poháněné jeho srdcem. Srdcem, které bylo JEHO a také její.

Stejně jako dítě.

Cloe se zvedla z postele, na kterou se předtím svalila, aby mohla lépe snášet bolest. Dýchání jí pomohlo.

Na chvíli.

Po krátkém odpočinku vyšla z pokoje. Slyšela ostatní a schovala se, aby ji nikdo neviděl.

Především ta nová ne.

Teprve když všichni odešli a přestávka v bolestech jí to dovolila, vstoupila Cloe na schody.

Nechtěla. Ale srdce bušící tam nahoře jí nedávalo na vybranou. Vlákna ji doprovázela.

Ne, pomyslela si Beth, nechoď ke mně tak blízko! Dávej si pozor! Já...

Chtěla své varování zařvat. Ale v tu samou chvíli jí mozek zalila horká krev, že měla až pocit, že stojí v jednom plameni.

Lilith se k ní přibližovala. Nebyla nahá, měla na sobě své přizpůsobivé šaty a vůbec vypadala, že je v pořádku.

Neměla vlákna...

Beth v myšlenkách zabloudila zpět ke Strattonovi. Co se s ním stalo? Roztrhali ho ti zabijáci? Nevěřila, že by mu jeho zbraň vydržela napořád.

Je to moje vina, šeptalo jí to uvnitř planoucího mozku. Já jsem ho navedla, aby šel se mnou...

Také ve svých údech cítila všude tam, kde do ní vnikala ta odporná vlákna, horko a jakousi otupělost. Občas prováděla trhavé pohyby, které nedokázala ovládat.

"Lilith!"

Její přítelkyně si k ní razila cestu mezi lidmi, kteří sdíleli Bethin úděl.

Reportérka si stále ještě nezvykla na to, co kolem sebe viděla. Ani na to, jak teď sama vypadala, ani na ostatní postavy, které ji obklopovaly. Jejich nahota jí vadila ze všeho nejméně. Zato však ty strašlivé provazce, zapuštěné přímo do masa, v ní vyvolávaly zděšení.

"Lilith, pozor..."

Oči se jí naplnily žárem. Cévy jí divže nepraskaly z husté žhavé lávy, která se jimi valila. Útroby se jí sevřely jako nerozpletitelný uzel.

Jen to chvění náhle ustalo.

Lilith přiklekla k ní. "Pojď," řekla a zvedla ji. "Odnesu tě odtud."

Ano, pomyslela si Beth. Ale ta vlákna. Co uděláš s těmi vlákny? Vytrhni je! Osvoboď mě! Oni mě chtějí... oni mě...

Náhlá slabost ji zbavila vědomí.

Když se Lilith vrátila s Beth v náručí do Cloina pokoje, byla těhotná pryč. Také venku ji Lilith nezahlédla. Teď ale nebyl čas, aby se tím více zabývala.

Položila Beth na postel.

Každý dotek vláken, zahryzlých do těla její přítelkyně, vyvolával v Lilith nekontrolovatelné mrazení.

To, čeho se nejvíc obávala, se stalo: Beth se zřejmě ze starosti o ni vydala ji hledat a ocitla se v moci domu! Ta neznámá síla si z ní učinila další loutku!

Lilith v sobě potlačila bytostný strach, že to snad už nepůjde napravit.

Flounder a ti druzí žili v tomto nedůstojném stavu až sto let...

Prohlédla Beth, a přitom zjistila něco stejně nečekané jako děsivé: Srdce její přítelkyně přestalo bít!

Nebyl to klam: Beth dýchala a žila, ale její srdeční sval se zastavil!

Ale co potom rozhání krev do těla...?

V tu chvíli přišla Beth k sobě. Její první pohled patřil vláknům, která se nad ní zavrtávala do stropu.

Druhý patřil Lilith.

"Pomoz mi!" zašeptala mdle a bolestně.

Lilith konejšivě přikývla, třebaže nevěděla, jak takovýto slib splnit. Tušila, že také Beth je "kontrolovaná" a nemůže říci, co by ráda řekla. Jako Liberty. Jako Flounder.

"Jak se cítíš?"

"Chceš to opravdu vědět?"

Lilith zavrtěla hlavou. "Počkej tady!" řekla. "Hned jsem zpátky. Nemusíš mít strach. Tady jsi v bezpečí."

"V bezpečí?" Na víc se Beth nezmohla. Jen oči se jí takřka topily v slzách zoufalství.

Lilith vyklouzla z pokoje a přešla do salonu, kde se ostatní loutky zřejmě zdržovaly nejraději, aby učinily alespoň trochu snesitelnější svoji osamělost, trvající celá desetiletí.

Ale byla tu jen hrstka obyvatel domu. Cloe mezi nimi nebyla.

Zato objevila Lilith Liberty v rozhovoru s "mladým" mužem, vypadajícím na zdejší poměry relativně dobře. Když k nim Lilith přistoupila, přerušili svoji vzrušenou diskusi. Liberty se v tu chvíli chovala jako přistižená hříšnice. Chtěla zmizet, ale Lilith ji chytila za paži.

Provazec na ruce se ještě několikrát s cuknutím napjal, ale Lilith držela pevně.

"Moment," uklidňovala ženu a cítila, jak si ji muž pozorně prohlíží. "Hned tě zase pustím. Mám jen dvě otázky: Kde najdu ostrý nůž? A viděl někdo Cloe?"

Pokud to bylo vůbec možné, zbledla teď Liberty ještě víc. Nažloutlá slina, podobná pramínku hnisu, jí stékala z koutku úst. Bezmocně a hystericky se chystala odpovědět. Ale její společník ji předstihl.

"K čemu chceš nůž?"

"S vámi to nemá co dělat."

"Ne?" Znělo to málo přesvědčeně. Pak se sevřenými rty dodal: "Cloe musela odejít. Nevíme, kdy se vrátí."

"Musela odejít?" Lilith překvapením pustila Liberty, která využila příležitosti a hned zmizela. "Odkdy tady může někdo odejít? Kam odešla?"

Muž zaváhal. Potom opatrně, jako by očekával potrestám za tuto informaci, ukázal nahoru.

"To myslíš do patra?" ubezpečila se Lilith.

Přikývl. Vlákno v jeho hlavě sebou škublo.

Lilith se krátce zamyslela. "Jak se jmenuješ?"

"Philipp."

"Ty jsi...?"

"Máme se rádi," přikývl Philipp.

"A ty to necháš jen tak?" vyprskla Lilith.

Otázka i odpověď na ni jako by na něho byly příliš. Jen stál a hleděl na Lilith.

Vzápětí měla pocit, jako by na ni jeho očima zíralo ještě něco jiného.

"Nůž!" změnila sama od sebe téma. "Přece jíte. Někde tu musí být kuchyňské potřeby. Kde?"

V zornicích se mu zablýsklo, jako by cosi jiného převzalo za něho iniciativu.

"Ne." Prudce se odvrátil a strnule došel ke krbu, kde stála na krbu lebka. Philipp se naklonil a přitiskl čelo na její studené kosti, jako k nějaké modle. "Ne... Jdi pryč! Zmiz! Nech mě, nebo mě to zabije!"

Také ostatní se natlačili ke krbu.

Jako by museli Philippa chránit.

Víc vztek než jakákoli jiná emoce přiměl Lilith, aby se vydala hledat požadované na vlastní pěst.

Nejprve neúspěšně prohrabala zásuvky všech skříní a komod v salónu. Potom vystřídala několik dalších místností, kde všude narážela na bázlivě ustupující loutky. Až nakonec našla v jednom pokoji Floundera, jenž jí, celý rozechvělý a zalitý potem, cosi podával.

Cosi jako lovecký tesák.

"Rychle!" sípal. "Vezmi si to a..."

"Odkud víš, co hledám?"

Jeho zakalený pohled zamířil ke stropu.

"On nám zakázal pomáhat ti. Ale já..." Zarazil se. Jeho ruka držící nůž se zmítala, jako by mu s ní cukal někdo jiný. "Rychle! Vezmi si ho a zabij mě! Já sám to nedokážu. Ale ty..."

Lilith mu vytrhla zbraň z ruky. "Ne," řekla chraplavě. "Ale slibuji ti, že udělám všechno, abych vám pomohla. Vám všem!"

Stála už ve dveřích, když se ještě jednou obrátila. "Co je s tvým srdcem?"

Zhroutil se, jako by zavedla řeč na tabuizované téma.

"Děkuji," řekla. "To mi jako odpověď stačí."

"Zabij mě!" vyl zoufale. "Sto let! Já už to nesnesu! Zabij mě, prosím! Já už dál nemůžu..."

Propukl v pláč. Hlas se mu zlomil.

Lilith se pokusila uklidnit ho hypnózou. Ale nešlo to. Flounderovi nebylo pomoci. Jeho nářek ji doprovázel, dokud za sebou nezavřela dveře.

"Udělej to!" řekla Beth, když jí Lilith vysvětlila, co má v úmyslu a jaké nevypočitatelné riziko je s tím spojeno. Oči jí planuly.

Lilith váhala. Najednou zapochybovala, jestli to je dobrý nápad, jednoduše vlákna odříznout.

Bethino srdce přece nepracovalo!

Co by se stalo, kdyby...

V tom se otevřely dveře.

Dovnitř se vbelhal Charly. "Thy šathy!" dožadoval se stereotypně. "Ha then nhůž!"

Tentokrát už nevypadal ani trochu otupěle, naopak byl zjevně odhodlaný ke všemu. Nahý a bez vodicích vláken se přibližoval k Lilith.

"Stůj!" pokusila se ho Lilith zadržet. "Řekni svému pánovi, ať s tím vším přestane! Je to jeho poslední šance, jinak..."

"Hjinág có?" Znělo to, jako by se někdo pokusil na automatu napodobit ironii. Charly, X nebo fantom, či jak mu ještě říkali, beze všeho přistoupil až k ní a natáhl ruce. Odhodlaně zabořil prsty do látky symbiontu a trhl.

Lilith pocítila obvyklou bolest, když se jí její přizpůsobivé šaty zakously do kůže.

Déle už nečekala.

Bodla.

Ostří nože zajelo Charlymu do paže. Lilith ho nechtěla zranit smrtelně, třebaže neměla ani nejmenší představu, jakého druhu je život tohoto tvora. Ale chtěla ho přimět, aby upustil od svého útoku.

Charly nehnul ani brvou. Když pak Lilith nůž zase vytáhla, vytrysklo z rány jako z prasklé hadice cosi hustého, červeného. Páchlo to jako krevní koncentrát a Lilith si znovu s otřesnou intenzitou uvědomila, co už tak dlouho postrádá. Po čem žízní. Co potřebuje, aby sama přežila.

Charly znovu trhl symbiontem.

A tu symbiont konečně zareagoval.

Z jeho původně jednolitě vyhlížejícího povrchu najednou vystřelila chapadélka, medúzovitá, vlásková vlákna. A na stovce míst se zavrtala do bezpohlavníkova těla.

Lilith nepodnikla nic, aby tomu zabránila. Čekala, až její vlastní bolest pomine. Zdálo se jí, jako by zaslechla jakýsi zvláštní, přízračný zvuk. Cosi, co k ní doléhalo od stropu.

Charly odtrhl své vyschlé prsty od látky symbiontu a pokusil se ustoupit. Jeho obličej se propadal, jako když uniká vzduch z propíchnutého balonu. Celé tělo jako by usychalo pod neviditelným žhavým zářením.

Několik vteřin nato zírala Lilith nevěřícně na zmuchlanou slupku, vypadající jako okoralá kůže, uvnitř které nebyly ani kosti, ani nic jiného pevného.

Ony strašidelné zvuky dospěly mezitím na její úroveň a pak náhle zmlkly.

V pokoji zavládlo ticho.

Beth ležela strnulá hrůzou na posteli. "To jsi neměla dělat," řekla dutým hlasem. "Tím sis vykopala vlastní hrob."

Byl to Bethin hlas, ale nebyla to Beth.

Lilith si kladla otázku, jestli její přítelkyně vůbec ještě existuje. Kdo využívá její schránky?

Déle už neváhala, vzala nůž a přeřízla jeden z provazců.

"Ne!" vykřikla Beth. "Přestaň! Zabiješ mě!"

Tentokrát to už zase byla Beth, a ne to cizí, to nepochopitelné, jež se v ní uhnízdilo.

Přeřezaný provazec se vymrštil jako guma vzhůru ke stropu. Pár kapek stříklo Lilith do obličeje a skropilo rovněž postel a podlahu.

Konec provazce, ztrácející se v Bethině stehně, schlíple visel dolů. Krev z něho rytmicky stříkala ven. V rytmu cizího srdce, ne toho nehybného, spočívajícího v Bethině hrudi.

V tu chvíli Lilith pochopila, že se dopustila fatálního omylu. Nestačilo přeřezat vlákna.

"Jsem součástí... něčeho jiného, velikého," zasténala Beth. "Bez toho nejsem schopna dalšího života. Mé vlastní srdce už nikdy nebude bít... Už nikdy... Nech toho! Běž! Mě nech tady! Tebe nechá odejít! Tebe už nechce, ale mě... Ty ostatní... Musíš to přijmout, jinak..."

Jinak? zaznělo jako ozvěna v Lilithině vědomí.

Dívala se na krev.

Stříkala z přeřezaného provazce, který vypadal, jako neodstranitelně zarostlý do Bethina masa. Zdálo se, že rána se nemůže uzavřít.

Lilith se sklonila. Cítila, jak ji Bethina krev přitahuje. Pochopila, čeho si celé její tělo žádá...

V tu chvíli se krvácející konec vymrštil a zavrtal je jí do krku.

Do místa, kde ji symbiont nechránil.

Cosi se jí zaťalo do chrupavky pod hrtanem a roztrhlo tolik tkáně, aby mohl provazec vniknout dovnitř.

Současně se na ni od stropu zřítilo na tucet dalších provazců.

Jakási studená cizota pronikla Lilith do těla.

Cosi zlého jí zasyčelo ve vědomí. Zatmělo se jí před očima. Zvedla ruce a pokusila se vzdálit od Beth. Připadalo jí to, jako by byla vržena do kalné vody. Byla oslepená. Skoro se pominula bolestí, kterou jí způsobovaly provazce, jak do ní vnikaly. Věděla, co se stalo, před čím ji symbiont dosud chránil.

V hlavě jí náhle explodovala vize jejího dalšího osudu coby loutky mezi ostatními loutkami, snad žijící navěky, ale...

Ještě jednou jí vzpomínkami prolétly obličeje všech ostatních. Liberty, Flounder, Cloe, Philipp... Cítila ta strašná vlákna všude. Nejen na těle, nýbrž i stále hlouběji v sobě.

Temnota se zřítila na Lilith ze všech stran a pohltila ji...

Chuť nové krve způsobila zmatení.

Co je jiné? otázal se hlas.

Cítím... cosi povědomého, odpověděl druhý.

Povědomého? opakoval první hlas.

Chvíli bylo ticho. Pak se ozval ten druhý hlas, vzrušeně, zmateně.

Sean! zvolal. Seanova krev!

Máš... pravdu, odpověděl první hlas. Ale je to přece žena! A pak, po chvíli: Ty myslíš, že...?

Třetí hlas, hlasitý, mocný a bezmezně zlý, přerušil tento rozhovor.

Je to jen oběť! vykřikl hlas. Jedna z mnoha. Nic na ní není jiného. Nic!

Ale bylo pozdě. Pochybnost byla už zaseta. A každou vteřinou narůstala.

Sean!

Znělo to jako vzdech. Zhmotněná vzpomínka.

Když temnota konečně pominula, byla Beth pryč a všude vládl chaos a zmar.

Hotové peklo.

Ale jiné, než čekala.

Lilith stála na chodbě. Z těla jí nevedlo vzhůru jediné "vlákno". Rána na krku se jí zavřela.

Dům se otřásal.

Všude byla krev.

Tekla ze stěn. Kanula z vysokých stropů, zdobených štukaturou. A v hustém proudu se valila po těžkých brokátových kobercích.

Co jsem to udělala? pomyslila si Lilith a bezmocně cítila magickou přitažlivost té živoucí vlhkosti.

Jakýsi muž se vypotácel na chodbu a krvácející vodicí vlákna, která už nebyla zakotvena ve stropě, táhl za sebou! Zdálo se, že si Lilith vůbec nevšiml a zmizel v jiných dveřích.

Otřesy sílily. Lilith se otočila a rozběhla se do pokoje, kde nechala Beth.

Beth tam už nebyla.

Stěny zlověstně skřípěly. Lilith se zdálo, jako by se stropy nadouvaly krví.

Odkudsi se ozýval řev.

Lilith spěchala do salonu. Tam našla Beth i všechny ostatní. Leželi u krbu. Všude prýštila krev. Všechny loutky měly přetrhaná vlákna. Loutky ležely na podlaze, jako odhozené, zapomenuté, opuštěné uzlíky.

Škubaly se. Naříkaly. Trpěly.

Zdálo se, že nejsou při smyslech. Všechny zíraly na lebku na krbu, z jejíchž prázdných očních důlků prýštila krev, jako nevysychající proud slz.

Lilith se prodrala až k Beth a pokusila se ji zvednout z podlahy. Ale Beth se bránila. Tloukla kolem sebe.

"Nech mě!" sípala. "Nech mě zemřít! Nic víc nechci. Hrozně to bolí. Nemůžeš mě už zachránit! Všechno ze mne uniká... Teplo... Síla..."

A znovu jako by stěny a strop sebou trhly směrem k Lilith. Dokonce i podlaha se vzepjala jako splašené zvíře.

Uchopila Beth i přes její odpor. Nesla přítelkyni v náručí chodbou umírajícího domu směrem ke dveřím, krvácející provazce vlekla za sebou po podlaze.

"Nech mě...," vzdychala Beth neustále. "Není nejmenší šance. Nenechá nás odejít. Zemřu..."

Dveře byly stále ještě zamčené. Krev stříkala z pórů dřeva.

Lilith položila Beth. Znovu hledala něco, čím by mohla rozbít okno. A znovu se jí to nepodařilo.

Najednou uviděla, jak se cosi plazí po zakrváceném koberci.

Charly?

To, co z něj zbylo?

Jako lívanec se to plazilo chodbou, na schodiště a po schodech nahoru.

Ozval se rachot, jako by se někde propadla střecha nebo část stropu.

Lilith se ohlédla po Beth.

Potom se rozběhla za Charlym.

Očekávala protiúder oné strašlivé energie, která ji už jednou odrazila, když se dotkla schodů.

Ale nestalo se nic.

Charly zmizel nahoře a Lilith běžela za ním.

Dveře. Zavřené.

Fantom zmizel.

Lilith trhla mosaznou klikou. Za dveřmi se ozývaly zvuky, při kterých jí vstávaly vlasy na hlavě. Zvuky, vydávané čímsi živým. Čímsi gigantickým.

Dveře povolily. Lilith se zapotácela nazpět.

Před ní se rozevřela černá temnota.

Měla pocit, jako by nahlížela do žaludku nějaké nestvůry. Proti ní vyrazil slabý hnilobný pach. Zahnívající krev. Nějaké hlasy, ale nesrozumitelné.

Do takového místa by nikdo nevstoupil dobrovolně. A také Lilith tak učinila jen z přinucení. Neměla jinou možnost. Sem vedla ta vlákna.

Zaslechla pláč dítěte.

Zaslechla Cloin smích.

Potom se náhle ze tmy cosi vymrštilo, jako lepkavý jazyk obrovské ropuchy se jí ovinulo kolem pasu a vtáhlo ji dovnitř.

Dveře se zavřely.

Opravdu jsi to ty? uslyšela šepot ve svém vědomí.

Vzápětí se Lilith zřítila do víru nespoutané radosti.

Později...

Stratton nevěřil vlastním očím, když se dveře domu rozletěly, okna se rozletěla a nahé postavy vyběhly ven na mráz.

Tlustě nabalený ležel ve skrytu na vyvýšenině ve sněhu. Za svítání se sem vrátil. Ale přiblížit se k domu, to se neodvážil. Polním dalekohledem se pokoušel objevit Beth.

A najednou se Flounderův dům otevřel, jako když praskne přezrálé ovoce. Ne jako kamenná stavba, nýbrž jako...

...cosi živoucího, co nyní umírá, pomyslel si Stratton s hrůzou.

Náměsíčně vycházející postavy byly rovněž součástí tohoto nekonečného hororu. Stratton viděl, jak stárnou. Většina z nich se zhroutila na sníh hned při prvním doteku kalného úsvitu, scvrkávaly se a zoufale zvedaly paže k obloze.

Konečně se objevily ty, na které Stratton čekal. Jazyk se mu lepil na rty. Mrazivý vzduch jej štípal, ale nic necítil, protože ten fantastický obraz ho naprosto uchvátil.

Poznal Lilith. Svou přítelkyni nesla nahou v náručí. Její tvář nevyjadřovala nic, co by mohlo být vysvětlením.

Ale Stratton odhodil dalekohled a zvedl se. Potlačil všechen svůj strach a spěchal ženám naproti.

Pár minut nato se k nim přes hluboký sníh dostal.

"Rychle!" přivítala ho Lilith. "Tvůj kabát! Dones všechno teplé oblečení, které najdeš a vrať se zpátky! Pospěš si!"

Zabalila Beth do Strattonova kabátu. Potom se vrátila zpět do domu. Nebyla v něm jen smrt. Byl tu také nový život.

O několik hodin později seděli Lilith, Beth a Stratton proti sobě ve Strattonově bytě.

"Pak náhle zmizeli, když mě už dohnali skoro až na kraj útesu," vykládal Stratton unaveně, ale přesto do značné míry, jemu samotnému nepochopitelné, vyrovnaně. "Ti zatracení krvaví psi se najednou doslova rozplynuli jako nějaké halucinace."

"Krvaví psi," řekla Lilith, "to je přesné. Byli stvoření z krve. Démon jim vdechl život. Stejně jako Charlymu, který byl zase nástrojem jiného druhu."

"Charlymu?" předběhla Beth Strattona otázkou.

"Domnělý Flounder." Lilith jim o něm povyprávěla. "Všechno začalo tenkrát, když Felidae upředla své intriky a ožebračila rodiče mého otce. Ani Seanův otec Robert, ani jeho matka Margo, to neunesli. On se oběsil ve vyšetřovací vazbě, ona si vzala život doma. Ale jejich duše nedošly pokoje. Jejich zoufalství muselo přilákat toho démona."

Beth a ona už měly kdysi co dělat s podobným netvorem, jenž jako by se řídil jinými zákony reality a patřil do jiné roviny bytí. Také tentokrát to vypadalo, jako by do tohoto světa zabloudil, nenašel cestu ven a proto se pokusil upravit si prostředí k obrazu svému.

"Co přesně se stalo?" Beth si přejela prsty po paži. Tam, kde měla předtím provazce, jí zůstaly ještě jizvy. Vlákna však odpadla. Nejen jí, ale všem obyvatelům domu potom, co Lilith zmizela v horním patře.

"Duše Roberta a Margo se spojily s démonem. Byly naplněny bolestí a touhou pomstít se jednoho dne Felidae, pokud se vrátí. Tělo démona ale nebylo stvořeno k tomu, aby mohlo přežívat delší dobu. Proto počkal, až se do domu nastěhuje jeho nový majitel Flounder, a zmocnil se ho. To byl začátek. Postupně dům pohlcoval další a další hosty. Ale jen takové, jejichž zmizení nevzbudilo velký rozruch. Z protoplazmatu vytvořil psí smečku, která měla udržovat zvědavce v povzdálí. A pak ještě Charlyho."

"Ale proč ta vlákna?" Beth si sáhla na hrudník a uklidnila se teprve, když ucítila tlukot svého srdce.

"Jak jsem říkala, tělo démona nebylo uzpůsobeno pro tento svět. Proto využíval těl svých obětí a udržoval je naživu, dokonce po celá desetiletí. A pomocí těch vláken sál jejich krev, pokaždé ale jen tak málo, aby ji tělo dokázalo samo za pomoci přísunu potravy regenerovat. Po letech přišel na nový nápad. Pokusil se stvořit si vlastní život, aby byl nezávislejší. Jenom přehlédl, že většina jeho obětí se v průběhu let stala neplodnými. Zbývali jen Cloe a Philipp. Byl to první pokus tímto směrem a naštěstí se nezdařil..."

"Tak řekni konečně, co bylo tam nahoře!" přerušila ji Beth. "Jak ten démon vypadal. A proč tě nezabil!"

"Z jednoho jediného důvodu," odpověděla Lilith. "Sám už zápasil se smrtí. Robert a Margo mě ve chvíli, kdy ta vlákna napadla i mne, poznali. Prozradila mě moje krev, neboť obsahovala i krev jejich syna. V tu chvíli odepřeli pomoc zlu a přerušili své účelové spojení s démonem. Tím jej připravili o samotný základ jeho bytí. A všechna ta krev, nakradená za celé století, z něj zase vytekla..."

"Kde je teď?"

"Nevím. Mají démoni duši?"

Stratton seděl a hleděl na ně jak na dvě nestvůry babylonské. Nechápal ani slovo.

Lilith jej odměnila za jeho pomoc. Zapomenutím.

Potom šla ke Cloe, Philippovi a jejich dítěti a pomohla jim stejným způsobem.

KONEC

??

??

??

??

- 1 -